

Editor in chief - Rajah Kuruppu
Editor-Sinhala - Piyadasa Wattegama
Asst: Editor - Kusumabandu Samarawickrama

Vol. CXXVII BE2555 - August - Esala - CE 2011 No. 02

C o n t e n t s

	<i>Page</i>
Editorial - Facing Old Age - Rajah Kuruppu	2
Suranimala Abeygoonasekera - Rajah Kuruppu	5
From Views to Vision - Bhikkhu Bodhi	6
Meditation stronger - From the Telegraph Group London 2011	8
Yesterday Today and Tomorrow - K. D. C. Perera	9
Poem in Stone - Gal Vihare - Chandra Abeysekere	11
Making Merit for the Benefit of Others - Ven. Dr. Ashin Acara	12
Y. M. B. A. News	14
කතුවැකිය - මහඵ වයසට මුහුණ දීම- රාජා කුරුප්පු	16
සුරනිමල අභයගුණසේකර - රාජා කුරුප්පු	19
බුදුන් සරණ යාම - පූජ්‍ය සූරියගොඩ සිරිධම්ම හිමි	20
බෞද්ධ සන්නිවේදනය - ඩී සද්ධාසේන	22
නමාමි බුද්ධං ගුණ සාගරං නං - ඩැනියෙල් බොනේප්පු	26
කොළඹ තරණ බෞද්ධ සංගමයේ ප්‍රවෘත්ති	27

COVER:

In the cover page Mr. Tony Reilly, the Country Director of British Council in Sri Lanka presents the Challenge-Cup for Best Overall Performance to co-winners Neranga Jayaweera of Lyceum International School, Panadura, and Pemalka Ranmini Premarathna of Nalini de Alwis School, Colombo 5, at the Annual "Light of Asia" Contest 2011 conducted by the Association and held in July. The President of the Association, Mr. Suren Abeyagoonasekera, was also present.

පිට කවරයේ ඡායාරූපය

සංගමය මගින් මෙවර පවත්වනු ලැබූ "ලයිට් ඔෆ් ඒෂියා" තරගයේ සමස්ත ශූරතාවය සම - සමව දිනු පානදුර, ලයිසියම් ජාත්‍යන්තර පාසලේ නෙරංග ජයවීර සහ කොළඹ 05, නාලනි ද අල්විස් පාසලේ පෙමල්කා රන්මිනි ප්‍රේමරත්න යන අය ශ්‍රී ලංකාවේ ත්‍රිතාන්‍ය කවුන්සලයේ අධ්‍යක්ෂ ටෝනි රෙරෙයිලි මහතා අතින් අභියෝග ශූරතා කුසලානය ලබාගන්නා අයුරු දැක්වේ. තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ සභාපති සුරේන් අභයගුණසේකර මහතා ද ඡායාරූපයේ සිටී.

Address

COLOMBO YMBA
70, D. S. Senanayake Mawatha,
Colombo 8
Sri Lanka

President

Mr. Suren Abeyagoonasekera

Vice Presidents

Mr. D. S. P. S. de Silva - Mr. Rajah Kuruppu
Deshabandu Tilak de Zoysa - Mr. M. Ariyaratne
Mr. Kusumabandu Samarawickrama

Hony. Gen. Secretary

Mr. Sumedha Amerasinghe

Hony. Treasurer

Mr. Prasantha Abeykoon

Phones

#9411 2695598

#9411 2682397

#9411 2695786

#9411 2682398

#9411 2698083

Fax

#9411 2682397

Website

www.ymba-colombo.org

Email

ymbacolombo@sltnet.lk

EDITORIAL

Facing Old Age

Perceptive observers have noticed that ageing is an unpleasant experience. This has come into sharper focus in recent times with the phenomenon of an ageing population. Better medical facilities and health consciousness have resulted in an increased life expectancy. Most of those who live to a ripe old age experience that life is far from comfortable in the latter years of their lives. Some of their faculties such as sight, hearing and physical movement tend to seriously deteriorate causing pain and bodily discomfort. Of course, there are few exceptions where some people in their late nineties are still able to look after themselves and be mentally alert. Even those who have been very sociable and enjoy the company of others tend to withdraw from society when their hearing faculty declines significantly. Similarly, those whose vision is adversely affected.

Buddha noted that the ageing process is often a painful and an uncomfortable experience. Nakulapita and Nakulamatha were an exemplary couple that lived during the time of the Buddha devoted to each other and living lives in accordance with the Dhamma. On one occasion, the Buddha inquired from Nakulapita who was advancing in years regarding his experience of the ageing process. Nakulapita replied that it was painful and uncomfortable. The advice of the Buddha was that even if the body deteriorates, over which one has little control, one should develop the mind and be free of mental defilements. If not, one would be like a person hit with two arrows, the arrow of physical deterioration and the arrow of mental decline.

It is interesting to note that if one were to die young, one would avoid these unpleasant experiences of old age. However, Buddhism considers living longer a positive factor for human-beings because human birth is rare and more conducive for spiritual development. The fact that birth in the human plane is difficult is easily observable. In an average house, there may be four to five human-beings but other forms of life such as ants, mosquitoes and tiny creatures that crawl at our feet are much more numerous. Perhaps, for this reason, Sri Lankans greet one another as Ayubowan meaning may you live long.

On the other hand, there are beneficial aspects of old age. Society usually tends to respect and be considerate for the old. A slightly higher rate of interest is given for the aged in respect of fixed deposits by financial institutions, both public and private. Similarly, price discounts are given for the old, especially with regard to the purchase of medicines.

Old age is also favourable for spiritual development. In the field of ethics, it is far easier to observe the five precepts when old. Room for sexual misconduct is limited. Falsehood is often indulged to further one's material advancement, but in old age, such ambitions tend to be absent. One has lived one's life and there are no future expectations or careers to pursue.

The final objective in Buddhism is to realize Nibbana and so end Samsara, the cycle of births and deaths, with all its

unsatisfactory features. An important part of Buddhism is the law of Kamma, the law of cause and effect. Wholesome actions result in pleasant experiences either in this life or in lives to come, and unwholesome actions lead to unpleasant consequences. It is, therefore, very important to accumulate a bank of wholesome actions which would stand one in good stead in one's journey in Samsara until the attainment of Nibbana.

In this connection, the following words of the Buddha are relevant. " It is intention that I call Kamma. Having willed, one acts by thought, word or deed ". So even from a sick bed, one could generate good thoughts, thoughts of Metta - goodwill; Karuna - Compassion; Mudita - to be happy in the success of others; and Upekkha - equanimity. Development of such thoughts would purify the mind and reduce its defilements. Buddhism allocates the pride of place to the mind and the opportunities one has in old age, without serious material responsibilities, for spiritual progress are significant. A purified mind is also a happy mind free from evil thoughts of hatred and jealousy but dominated by thoughts of understanding and goodwill towards all living beings.

Time is also available in old age in abundance for mental development or bhavana considered a crucial factor in Buddhism. There are two kinds of meditation - Samatha and Vipassana. In Samatha Bhavana one concentrates on a single subject to the total exclusion of other thoughts that would enable the meditator to be peaceful and happy. However, this does not lead to the realization of the true nature of things.

For that, a meditator has to engage in Vipassana or insight meditation by

observing the mind and the body. This exercise has to be undertaken not only in formal meditation but most of the time while engaging in the day to day activities. One should direct the mind to see things as they are - Yatha Buta, Nana Dassana namely, see the three characteristics of life as Anicca, Dukkha and Anatta. Mindfulness of daily activities is the very life of a good Buddhist meditator. The faculty of mindfulness becomes powerful by the constant and uninterrupted awareness of every or most of the daily activities. This is not by any means an easy task. The progress is gradual and one should not be discouraged by the absence of early success.

On the night of Enlightenment, the Buddha practised Samatha meditation and attained the first, second, third and fourth Jhanas after concentration of the mind. He then practiced Vipassana meditation observing whatever arose in the mind and the body. Then only he began to realize the three characteristics of mentality and physicality, namely, impermanence, suffering and the absence of a lasting self and attained Enlightenment. The mind and the body were the only instruments he had to realize the truth, which we all possess.

An accomplished Meditation Master, Ven. Chammyay Sayadaw, the Abbot of Chammyay Yeiktha Meditation Centre in Yangon, Myanmar, with six local branches and four centres in Thailand, Malaysia, South Africa and USA says that it is important to do things slowly, extremely slowly to be mindful of daily activities. In fact, he says that the outstanding Myanmar Meditation Master, the late Ven. Mahasi Sayadaw compares a Vipassana meditator to a weak invalid who moves slowly due to necessity. In this connection, some Buddhist scholars refer

to the electric fan. When it is turning fast one cannot see it properly but when turning slow could see it better. When the fan is stationary, one would see it very well. The slowing down process is comparatively easier for the aged who could develop concentration and be mindful of daily activities.

Old age could be more conducive for one to observe the mind and the body with few responsibilities and time usually hanging on one's hands. Moreover, with the decline of faculties, there is a natural tendency to slow down.

It would also be wise for the aged, if they have not already done so, to cleanse

the mind of ill-will towards others who one thinks have been harmful. Some of them may have passed away and others may be living. Whether alive or dead, the elimination of such evil thoughts by the development of Metta - goodwill to all beings would be helpful for mental peace and tranquility.

Thus, Buddhist philosophy while accepting that ageing is a painful process has useful advice for the aged to lead a comparatively productive spiritual life despite advancing years.

Rajah Kuruppu
Editor

CORPORATE PATRONS FOR 2011
GAMINI MATHA HOME FOR ELDERERS

As a result of the initiative taken by Mr. Mahendra Jayasekera, the present Branch Secretary of the Gamini Matha Home for Elders, the Y M B A has been able to secure assistance of reputed establishments in Colombo as corporate Patrons of the Home as follows,

Lanka Walltile PLC	Rs. 50,000.00
Lanka Floortiles PLC	50,000.00
Saatchi & Saatchi	50,000.00
Nawaloka Hospital (Pvt) Ltd	25,000.00
Midaya Ceramic Company (Pvt) Ltd	50,000.00
Moosajees (Pvt) Ltd	50,000.00
Commercial Bank of Ceylon PLC	50,000.00
D Samson & Sons (Pvt) Ltd	25,000.00
Peoples Leasing Company	50,000.00
N D B Bank PLC	50,000.00
Mobitel (Pvt) Ltd	50,000.00
Hiran Ameratunga & Company	50,000.00

Rs. 550,000.00

=====

You are invited/requested to become a Corporate Patron of the Gamini Matha Home for Elders in order to improve the facilities of the Home and make the lives of deserving elders a little more comfortable by donating Rs. 50,000.00/= annually

**SURANIMALA ABEYAGOONASEKERA
NEW PRESIDENT OF THE COLOMBO YMBA**

Suranimala Abeyagoonasekera, popularly known as Suren Abeyagoonasekera, was elected the 12th President of the Colombo YMBA at the Special General Meeting held on 9th April 2011, succeeding Prasanna Goonetilleke. Suren Abeyagoonasekera hails from a devoted and strong Buddhist family in Kelaniya where the late Sir D B Jayatilaka the first President of the YMBA too was born. Suren joined the Colombo YMBA as a Member in 1980 and was appointed to the Board of Management in 2005. He was elected Vice President in 2010 and President in 2011.

He is an outstanding old boy and the Head Prefect of Thurstan College, Colombo, excelled in Sports, being a member of the Rugger Team. He was the President of the Buddhist Association, Sinhala and English Literary Associations and the leader of both English and Sinhala debating teams.

Joining the mercantile sector as a young Executive he rose to become the first Sri Lankan Chairman of Toyota Lanka Ltd, a leading Motor Car Company. He is the current Chief Executive Officer and Director of Western Auto Lanka (Pvt) Ltd and the Chairman, Scion Corporation (Pvt) Ltd. He was also the Chairman, Ceylon Motor Traders Association and an Executive Committee Member of the Ceylon Chamber of Commerce. He was a Vice President of the All Ceylon Buddhist Congress and resigned when being elected as President of the Colombo YMBA to focus his main attention on developing the Colombo YMBA's role as the foremost Buddhist Organization.

Suren has been the Branch Committee Secretary of the YMBA Pilgrims' Rest, Kataragama, from 2006 and was responsible for restructuring and improving it's operation. He also was an active Committee member of the Gamini Matha Elders' Home, Lakshmi Children's Home, Inter-School Drama, Affiliated YMBAs, Finance and Salaries and Cadre and English Literary Activities Committees. He was instrumental in organizing and holding Residential Young Buddhist Leadership Training Seminars to over 200 selected youth leaders from Dhamma Schools island-wide.

The Buddhist Journal wish him all success as President of the Colombo Y.M.B.A

**Rajah Kuruppu
Editor**

From Views to Vision

Bhikkhu Bodhi

The Buddha's teaching repeatedly cautions us about the dangers in clinging - in clinging to possessions, clinging to pleasures, clinging to people, clings to views. The Buddha sounds such words of warning because he discerns in clinging a potent cause of suffering, and he thus advises us that the price we must pay to arrive at the "far shore" of liberation is the relinquishment of every type of clinging. In a move that at first glance may even seem self-destructive on the part of a religious founder, the Buddha says that we should not cling even to his teachings, that even the wholesome principles of the *Dhamma* have to be treated like the makeshift raft used to carry us across the stream.

Such astringent words of advice can easily be misconstrued, and if misconstrued the consequences may be even more bitter than if we simply disregard them. One particular misinterpretation into which newcomers to the *Dhamma* (and some veterans too!) are especially prone to fall is to hold that the Buddha's counsel to transcend all views means that even the doctrines of Buddhism are ultimately of no vital importance. For these doctrines too, it is said, are merely views, intellectual constructs, filaments of thought, which may have been meaningful in the context of ancient Indian cosmology but have no binding claims on us today. After all, aren't the words and phrases of the Buddhist texts simply that - words and phrases - and aren't we admonished to get beyond words and phrases in order to arrive at

direct experience, the only thing that really counts? And doesn't the Buddha enjoin us in the *Kalama Sutta* to judge things for ourselves and to let our own experience be the criterion for deciding what we will accept?

Such an approach to the *Dhamma* may be sweet to chew upon and easy to digest, but we also need to beware of its effect upon our total spiritual organism. Too often this kind of slippery reasoning provides simply a convenient excuse for adhering, at a subtle level of the mind, to ideas which are fundamentally antithetical to the *Dhamma*. We hang on to such ideas, not because they are truly edifying, but in order to protect ourselves from the radical challenge with which the Buddha's message confronts us. In effect, such claims, though apparently aimed at safeguarding living experience from the encroachment of stodgy intellectualism, may be in reality a clever intellectual ploy for refusing to examine cherished assumptions - assumptions we cherish primarily because they shield deep-rooted desires we do not want to expose to the tonic influence of the *Dhamma*.

When we approach the Buddha's teachings, we should bear in mind that its vast array of doctrines have not been devised as elaborate exercises in philosophical sleight of hand. They are propounded because they constitute right view, and right view stands at the head of the Noble Eightfold Path, the chisel to be used to cut away the dross of wrong views and confused thoughts that impede the

light of wisdom from illuminating our minds. In the present-day world, far more than in the ancient Ganges Valley, wrong views have gained widespread currency and assumed more baneful forms than earlier epochs ever could have imagined. Today they are no longer the province of a few eccentric philosophers and their cliques. They have become, rather, a major determinant of cultural and social attitudes, a moulder of the moral spirit of the age, a driving force behind economic empires and international relations. Under such circumstances, right view is our candle against the dark, our compass in the desert, our isle above the flood. Without a clear understanding of the truths enunciated by right view, and without a keen awareness of the areas where these truths collide with popular opinion, it is only too easy to stumble in the dark, to get stranded among the sand dunes, to be swept away from one's position above the deluge.

Both right view and wrong view, though cognitive in character, do not remain locked up in a purely cognitive space of their own. Our views exercise an enormously potent influence upon all areas of our lives, and the Buddha, in his genius, recognized this when he placed right view and wrong view respectively at the beginning of the good and evil pathways of life. Views flow out and interlock with the practical dimension of our lives at many levels: they determine our values, they give birth to our goals and aspirations, they guide our choice in morally difficult dilemmas. Wrong view promotes wrong intentions, wrong modes of conduct, leads us in pursuit of a deceptive type of freedom. It draws us towards the freedom of license, by which we feel justified in casting off moral

restraint for the sake of satisfying transient but harmful impulses. Though we may then pride ourselves on our spontaneity and creativity, may convince ourselves that we have discovered our true individuality, one with clear sight will see that this freedom is only a more subtle bondage to the chains of craving and delusion.

Right view, even in its elementary form, as a recognition of the moral law of *kamma*, the capacity of our deeds to bring results, becomes our gentle guide towards true freedom. And when it matures into an accurate grasp of the three signs of existence, of dependent arising, of the Four Noble Truths, it then becomes our navigator up the mountain slope of final deliverance. It will lead us to right intentions, to virtuous conduct, to mental purification, and to the cloudless peak of unobstructed vision. Although we must eventually learn to let go of this guide in order to stand confidently on our own feet, without its astute eye and willing hand we would only meander in the foothills oblivious to the peak.

The attainment of right view is not simply a matter of assenting to a particular roster of doctrinal formulas or of skill in juggling an impressive array of cryptic Pali terms. The attainment of right view is at its core essentially a matter of understanding - of understanding in a deeply personal way the vital truths of existence upon which our lives devolve. Right view aims at the big picture. It seeks to comprehend our place in the total scheme of things and to discern the laws that govern the unfolding of our lives for better or for worse. The ground of right view is the Perfect Enlightenment of the Buddha, and by striving to rectify our view

we seek nothing less than to align our own understanding of the nature of existence with that of the Buddha's Enlightenment. Right view may begin with concepts and propositional knowledge but it does not end with them. Through study, deep reflection and meditative development it gradually becomes transmuted into wisdom, the wisdom of insight that can cut asunder the beginningless fetters of the mind.

Bhikkhu Bodhi

(Born in New York City in 1944, Bhikkhu Bodhi obtained a Ph.D in Philosophy in 1972. He was ordained as a Buddhist monk by Ven. Balangoda Ananda Maitreye Maha Nayaka Thera. He was the Editor of the Buddhist Publication Society in Kandy from 1984 to 2001 and the author, translator and Editor of many Buddhist books. He is now at Chuang Yen Monastery in Carmel, New York, U S A).

Meditation stronger than drugs for pain

**Meditation can have pain relieving effects greater than morphine, claims new study
From The Telegraph Group London 2011**

Researchers have found that just one hour of meditation training can reduce immediate pain by nearly half and have a long lasting effect. The technique appears to work as it calms down pain experiencing areas of the brain while at the same time boosting coping areas.

"This is the first study to show that only a little over an hour of meditation training can dramatically reduce both the experience of pain and pain related brain activation," said Dr. Fadel Zeidan, lead author at Wake Forest Baptist Medical Center in North Carolina.

For the study, 15 healthy volunteers who had never meditated before attended four, 20-minute classes to learn a meditation technique known as focused attention. Focused attention is a form of mindfulness meditation where people are taught to concentrate on breathing and let go of distracting thoughts and emotions.

Both before and after meditation training, study participants' brain activity was examined using a special type of imaging called arterial spin labelling magnetic resonance imaging (ASL MRI). This captures longer duration brain processes, such as meditation, better than a standard MRI scan of brain function.

During these scans, a pain-inducing heat device was placed on the participants' right legs. This device heated a small area of their skin to 120° F, a temperature that most people find painful, over a five-minute period.

The scans taken after meditation training showed that every participant's pain ratings were reduced, with decreases ranging from 11 to 93 per cent, Dr Zeidan said. At the same time, meditation significantly reduced brain activity in the primary somatosensory cortex, an area that is crucially involved in creating the

feeling of where and how intense a painful stimulus is. The scans taken before meditation training showed activity in this area was very high.

However, when participants were meditating during the scans, activity in this important pain processing region could not be detected.

The research also showed that meditation increased brain activity in areas including the anterior cingulate cortex, anterior insula and the orbito-frontal cortex. This is where the brain stores its experience of pain and comes up with coping mechanisms.

“We found a big effect-about a 40 per cent reduction in pain intensity and a 57 per cent reduction in pain

unpleasantness,” said Dr. Zeidan. “Meditation produced a greater reduction in pain than even morphine or other pain-relieving drugs, which typically reduce pain ratings by about 25 per cent.”

Dr Zeidan and colleagues believe that meditation has great potential for clinical use because so little training was required to produce such dramatic pain-relieving effects.

“This study shows that meditation produces real effects in the brain and can provide an effective way for people to substantially reduce their pain without medications,” Dr Zeidan said.

From The Telegraph Group London 2011

YESTERDAY TODAY AND TOMORROW

A Buddhist interpretation

K. D. C. Perera

I hear the distant ringing of temple bells. It is a full moon day. Devotees clad in white walk towards the temple. My heart fills with joy, for this is the day that Lord Buddha attained enlightenment.

The Pendulum

I sit in a corner gathering my thoughts, wondering what I should do on this auspicious day. I look around and see a clock with a pendulum that keeps on swinging. It goes from one side to the other without a stop. I keep on looking at it.

I suddenly see this movement of the pendulum is very much like the movement

of my mind. It too goes from one side to the other. It too never stops.

Now I go a little deeper. I find that even though the pendulum can be stopped and left to remain at the centre, I cannot stop my mind and bring it to the centre. I feel that it is a task I cannot achieve. I find that my thoughts keep swinging either to the past or to the future and never the present.

I strive hard to fix my mind and ring my thinking to the present, for living in the present is what Lord Buddha has advised. He has declared that the past is

dead and the future is yet to come. But the mind keeps on swinging all the time. It also seems to enjoy this swing. It builds castles in the air when thinking of the future and enjoys over the escapades when thinking of the past.

I realize that this is how my mind works. It is either yesterday or tomorrow, and never today.

I go a little and examine what is happening in my mind. When I indulge in the past or the future I realize that I am caught in a useless exercise building all sorts of *Kamma*. When I go to the past I build *Kamma* and when I go to the future too I build *Kamma*. I realize that the only way to stop this *Kamma* is to concentrate on the present; this very moment. It is to stop the movement of the pendulum, the generation of thoughts.

Meditation

Now how could this be done? To stop the mind from building thoughts even

for a short time, my thoughts go to a form of meditation called *Anapana Sati*. This is one form of meditation that helps to stop the mind that keeps wondering all the time.

It is to be aware of the breathing process. I breath in - I breath out. Air comes into my lungs and air goes out of my lungs. I watch this process silently and fix my mind to what is happening right now. When I keep on watching this process I find that I am living in the present. My mind no longer works like a pendulum.

A State of Impermanence

I watch this process very intently and observe another phenomena. That is the arising and fall of my breath. It builds and at the same moment gets destroyed. Air comes into my lungs and the next moment it is gone. I begin to see this never ending process that is taking place within me. Life begins and at that very moment gets destroyed. I begin to realize the impermanence of things. My mind goes to the words of the Buddha *Sabbe Sankara Anicca*. This is a form of realization, a glimpse of the truth; that words cannot describe. I have lived by the words of the Buddha. A sense of joy pervades my mind on this full moon day.

K. D. C. Perera
38/1, Temple Road,
Kalubovila
Tel: 2764223

(K. D. C. Perera is a retired Senior Lecturer of Public Health, National Institute of Health Science, Ministry of Health, Kalutara).

Poem in Stone – Gal Vihare

In the wilderness the Moon ride low
Beam a heavenly glow
On a wondrous head – a poem in stone
In dream – like trance the discoverer
Strikes more in postures three.
Manifest in a great King’s mind
The Temple of Uttararama.
Sublime vision of chiseled perfection
The Conqueror of Self in ultimate bliss
Reflect the infinite All – Pervading Peace
Cast off the dark ocean sorrow
To seek the beautiful void-eternal.
Time untouched-the sculptor’s dream
A jeweled globe the sky fills
Gaze on the All-Seeing One.
While Devas rejoice
In unsurpassed joy
Till journey’s done.

Chandra Abeysekere

“ THE BUDDHIST ”

Free copies of this journal are available to members. Non Members could purchase them at Rs. 50/- per quarterly and Rs. 125/- for the special Vesak issue. It is also mailed to several institutions in Sri Lanka and overseas.

Writers of articles and poems alone are responsible for their expressed opinions.

Articles and poems to be considered for publication and all other correspondence relating to The Buddhist should be addressed to:

Rajah Kuruppu
Editor – “The Buddhist”
Y.M.B.A. Headquarters
No. 70, D.S. Senanayake Mawatha, Colombo 08.
Tel : Res – 2586084

Making Merit for the Benefit of Others

Ven. Dr. Ashin Acara

Buddhists make different kinds of merits for our own benefit and for the benefit of others. In this article I will focus on the act of making merit for the benefit others.

Here making merit means doing meritorious deeds or wholesome deeds. Buddhist texts record various kinds of merits. A meritorious deed may be one of the ten wholesome actions, namely, rendering charity (*dana*), practicing morality (*sila*), meditating (*bhavana*), paying respect to those who are worthy of respect (*apacayana*), paying service to those who are older and venerable (*veyyavacca*), sharing or transferring one's merit to others (*pattidana*), rejoicing in others' merit (*pattanumodana*), listening to a dhamma talk (dhammassavana), preaching the dhamma (*dhammadesana*) and holding right view, for example believing in the *Buddha*, *Dhamma*, *Sangha*, *kamma* and the fruit of *kamma* (*ditthijukamma*). Today's Buddhist perform *dana* for the benefit of their departed relatives. Most offer venerable monks material offerings like alms-food and robes. This practice of making merit for the benefit of departed ones was originated in a similar practice found in *Tirokuttasutta*, where departed ones enjoyed the benefit of meritorious deeds of their living relatives.

Buddhaghosa Thera, in his commentary on the *Tirokutta-sutta*, explained that a departed one could enjoy the benefit of a meritorious deed done by his/her living relatives if three factors are fulfilled. The factors are:

- *Dana*, a certain offering, is made and dedicated to the departed ones,
- the recipient monk(s) of the *dana* is (are) virtuous,
- the departed one rejoices in the dedication of the merit.

Today after making offerings, the merit is shared with or transferred to the departed ones. Here it is understood that the departed ones will benefit only if they can rejoice in the merit. Here two of the ten meritorious deeds, *pattidana* and *pattanumodana*, are performed.

Actually merits can be neither directly transferred to others nor shared with others. We must create our merit ourselves. The Buddha in *Dhammapada* explained that one was one's own refuge, no one could be the refuge of another. Buddhaghosa Thera also said that the departed ones had to rejoice in others' merit so they could attain a better life when they are reborn in a lower life like that of a hungry ghost (*peta*).

According to *Sangiti-sutta* of the *pathikavagga Pali* the destinations of a departed being in his/her new life are classified into five groups: celestial (*deva and brahma*), human (*manussa*), hell (*niraya*), ghost (*peta*), and animal (*tiracchana*). A departed being is to be reborn in one of the five destinations in the life-cycle (*samsara*). Only if a departed being is reborn as a ghost, he/she may see his/her friends and relatives making merit for his/her benefit. He/she can rejoice in the merit which is dedicated for his/her benefit.

However, there is almost no chance for a departed being to witness such merit-making if he/she is reborn in other destinations of the life-cycle.

By observing the above-mentioned three factors it is understood that merit may be transferred to or shared with the living as well. We can also make merit for the benefit of the living. It is more meaningful to rejoice in another's meritorious deed while we are living than to hope for a chance to rejoice in the merit of others after death.

The Buddhist practice of making merit for the benefit of departed ones includes mainly three meritorious actions, namely giving charity, sharing or transferring merit, and rejoicing in the merit.

Regarding the practice of transferring or sharing merit, one may think that his/her would be reduced when the merit is shared with others or transferred to others. On the contrary, it is increased, because transferring merit itself is a kind of merit-making. The strict meanings of the words 'sharing' and 'transferring' are not suitable here. As mentioned earlier, merit cannot be directly shared with others and it cannot be transferred to others. Both making a certain kind of merit like *dana* and transferring the merit are meritorious deeds (*dana and pattidana*). A simile is given by Buddhatta Thera, the author of the *Abhidhammavataara-abhinavatika* reads as follows: Light appears when a candle is lit. Light is increased when a second candle is lit with the flame of the first candle. This light is increased further when a hundred candles are lit with the flame of earlier candles. Here the meritorious deeds of making merit and sharing merit are compared to the acts of lighting candles from the flames of previous candles. The

increased light is compared to the merit increased by sharing merit with others.

This is the most popular practice of sharing or transferring merit. Actually all kinds of merits can be shared with others or transferred to others.

Sharing or transferring merit is not one and the only way to make merit for the benefit of others. One may perform many more meritorious deeds for the benefit of others. One may meditate on loving kindness (*metta-bhavana*) aiming for others' benefits. For example, when we see or hear someone is in danger or in trouble we can meditate, contemplating that the person may be free from the danger or trouble. The victim will be free from danger and trouble if our meditation on loving kindness is properly practiced and is sufficiently powerful.

As for benefit of others we can chant relevant *partitas* and *suttas*. For example, we can chant *bojjhanga-sutta* to help release or cure of sick people. It is true that just chanting the *sutta* and merely listening to the chant will not be as powerful as contemplating on the meaning of *sutta*. The Buddha Himself was released from an illness by contemplating on the seven *bojjhargas* as mentioned in *bojjhanga-sutta* recited by Venerable Cudda when the Lord was unwell.

In addition, we can try to save others from difficult situations in life by saying the truth which is a kind of meritorious deed (*sammavaca, saccavaca or saccakiriya*). Buddhist texts show evidence of saving others from danger and trouble by saying the truth. For example, according to Buddhaghosa Thera, the author of *Jataka-atthakatha*, a boy named Yannadatta was saved from the danger to his life by his

parents and their venerated hermit named Kanhadipayana. Yannadatta was bitten by a poisonous snake while he was playing. He lay unconscious on the ground. At the request of his parents, the hermit said, while touching the boy's head with his hand: "I practiced the noble *dhamma* with devoted mind only for seven days in the very beginning of my life as a hermit; later on for over fifty years I practiced the *Dhamma* unwillingly; and by these true words let this boy be well and happy, let the poison vanish, and let the boy live".

Thus the poison in the upper part of the boy's body was released to the ground and the boy winked, and uttered, "Mother," changing his position to his other side. After that the father, placing his hand on the boy's chest, said, "I made donations to venerable ones though I am not happy to make donations to them; and by these true words let this boy be well and happy, let the poison vanish, and let the boy live". Thus the poison in the middle part of the boy's body was released

upon the ground and the boy could sit though he could not yet stand up.

Finally the mother said, "I do not love the serious poison in my son and for me there is no difference between the poison and my husband; and by these true words let this boy be well and happy, let the poison vanish, and let the boy live". The rest of the poison was released onto the ground and the boy started to play.

The true words were rather inconvenient, and were awkward for the speakers, but the boy was saved from the danger of death by the act of uttering them.

It should be noted that we can make different kinds of merits for the benefit of others who are departed and who are in difficult situations in life.

Ven Dr Ashin Acara

(From Mangala Vihara, Singapore, Newsletter, June 2009)

Y. M. B. A. News

SIR BARON JAYATILAKA MEMORIAL LECTURE

The 43rd memorial lecture to commemorate the birth anniversary of Sir Baron Jayatilaka, the first President of the Colombo YMBA, Leader of the State Council and Minister of Home Affairs, was held recently in the Borella hall of the Colombo YMBA. The memorial address was delivered by Mr. U. Mapa, retired Public Trustee and former Ambassador for Sri Lanka in Myanmar. The theme of the

oration was "Review Education from Buddhist Perspective in the Sambuddhathwa Jayanthi Year".

Mr. Suren Abeyagoonasekera, Acting President, garlanded the bust of late the Sir Baron Jayatilaka and delivered the welcome address. The lecturer was introduced by Mr. Rajah Kuruppu, a Governor of the Association.

Mr. Mapa highlighted the contributions of Sir Baron Jayatilaka for the

propagation and revival of Buddhism in the country and improving the standard of education.

He said that the Public Trustees Department located on Baudhdhaloka Mawatha was donated by Sir Baron Jayatilaka, together with a 74 acre coconut estate in Dodangaslanda. He added that Sir Baron Jayatilaka left behind a role model to emulate and added that people could honour that great person by following his ideals.

The Vote of Thanks was proposed by Mr. Sumedha Amerasinghe, the General Secretary of the Association.

LIGHT OF ASIA CONTEST - 2011

The Finals and the Prize-giving of the annual "Light of Asia" Contest conducted by the Colombo YMBA was held at the main hall of the Colombo YMBA, Borella, on 2nd July 2011. Eleven contestants who won the first places in each group competed for the over-all winner's place and Neranga Jayaweera of the Lyceum International School, Panadura, and Pemalka Ranmini Premaratne of the Nalini de Alwis School, Colombo 5, were declared joint-winners of the coveted D. N. W. de Silva Challenge Trophy.

Mr. Suren Abeyagoonasekera, President of the Colombo YMBA, welcomed Mr. Tony Reilly, the Country Director of the British Council of Sri Lanka, who graced the occasion as the Chief Guest and introduced him to the audience.

Mr. Reilly in his address appreciated the conduct of the "Light of Asia" contest which commenced in 1925 for 86 years continuously promoting and encouraging the younger generation to improve their oratory skills in English and understand the Buddhist ethics and values laid down by the Late Sir Edwin Arnold in his classic "Light of Asia".

After the addresses by the Chief-Guest and the Chairperson of the panel of judges, prizes and certificates for the winners were distributed by the Chief-Guest, the immediate past President, Mr. Prasanna Goonetilleke, the President Mr. Suren Abeyagoonasekera, and Mr. Ruwan Fernando, Hony Secretary of the English Literary Activities of the Association and the proceeding concluded with the National Anthem.

DHAMMA/ABHIDHAMMA EXAMINATION IN ENGLISH - 2011

The Dhamma/Abhidhamma Examination in English conducted by the Association was held on Sunday 26th June in 48 centers in different parts of the country. For the examination conducted in Sri Lanka 4327 candidates participated.

This same examination was conducted overseas in London, Singapore, Australia and Malaysia. For the overseas examination's 322 candidates participated.

This examination has been conducted annually by the Association since 1948.

කතුවැකිය

මහළු වයසට මුහුණ දීම

මහළු වයසේ ජීවිතය අසතුටුදායක බව බොහෝ දෙනා පිළිගනිති. මෙම තත්වය මැනකදී උග්‍රවී ඇත්තේ මිනිසාගේ ජීවිත කාලය සාමාන්‍යයෙන් දීර්ඝ වීම නිසාය. ශරීර සෞඛ්‍යය හොඳ තත්වයට තබා ගැනීමේ උත්සාහයන් සෞඛ්‍ය පහසුකම් වල දියුණුවත් සෑහෙන කලක් ජීවත් වීමට හේතු වේ. එයින් සිදුවන්නේ මහළු වයස දක්වා ජීවත් වන අයගේ ජීවිතයේ අවසාන කාලය බොහෝ විට කිසිසේත්ම සතුටුදායක නොවීමයි. සමහරුන්ගේ පෙනීම, ඇසීම, සහ ශාරීරික තත්වය තදබල ලෙස දුර්වල වීම නිසා අසතුටුදායක තත්වයන්ට මුහුණ දීමට බොහෝ විට සිදුවේ. කෙසේ වෙතත් සමහර සුලු පිරිසකට මහළු වයසේදී වුවද ඒ තරම් මේ අයුරින් දුක් වීමට සිදු නොවේ. එක් ස්ත්‍රියකට අවුරුදු 98 දී පවා තමාගේ වැඩකටයුතු කර ගැනීමට තමාට හැකියාව තිබූ අතර මනස සාමාන්‍ය තත්වයක තබා ගැනීමට වාසනාව තිබුණි.

සාමාන්‍යයෙන් සමාජය සමග ගැවසී අනෙක් අය සමග සම්බන්ධ වීමට කැමති අය පවා ඔවුන්ගේ ඇසීමේ හැකියාව තදින් දුර්වල වූ විට සමාජයෙන් ඇත්වීමට බොහෝ විට කටයුතු කරති. එසේම පෙනීම දුර්වල වූ අයත් ඒ අන්දමට ක්‍රියා කරති.

මහළුවීම වේදනාකාරී බව බුදුරජාණන් වහන්සේ පෙන්වා දුන්හ. බුදුරජාණන් වහන්සේගේ කාලයේ ධර්මයට අනුකූලව ජීවත් වූ දෙදෙනෙකි නකුල මාතා සහ නකුල පිතා. මහලු වයසේ සිටින නකුල පිතාගෙන් එක් අවස්ථාවකදී බුදුරජාණන් වහන්සේ ඔහුගේ මහළු වයසේ දී ජීවිතයේ ඇති අත්දැකීම් ගැන විමසුසේක. එහිදී එය අසතුටුදායක බව නකුල පිතා පිළිතුරු හැටියට ප්‍රකාශ කළේය. බුදුරජාණන් වහන්සේ ඔහුට එම අවස්ථාවේ දුන් උපදේශය වූයේ ශරීරය දුර්වල වුවත් මනස වර්ධනය කර නරක සිතුවිලි වලින් තොරව තබාගන්නා ලෙසය. එසේ නොකලහොත් ඔහු ඊතල දෙකක් වැදුණු කෙනෙකු හැටියට ශරීරය දුර්වල වනවා පමණක් නොව මනස ද දුර්වල වන බව පැවසූ සේක.

මහළු වයසට පැමිණෙන්නට පෙර මරණයට පත්වූ අය මහළු වයසේ අත් විඳීමට ඉඩ ඇති අසතුටුදායක තත්වයන්ගෙන් බොහෝ විට වැළකෙති. කෙසේ වෙතත් බෞද්ධ ධර්මයට අනුව දීර්ඝ කාලයක් මනුෂ්‍යයන් වශයෙන් ජීවත්වීම ඵල සහිතය. දුර්ලභ මනුෂ්‍ය ආත්මයක ඉපදීම ධර්මයට අනුකූලව ආගමික ජීවිතයක් ගත කිරීමට පහසුවේ. සසර සැරිසරන සත්වයින්ට මිනිස් ජීවිතයක් ලබා ගැනීම දුෂ්කරය. සාමාන්‍යයෙන් නිවසක මනුෂ්‍යයන් හතර පස්දෙනෙක් ජීවත් වන අතර මනුෂ්‍ය නොවන විශාල පිරිසක්ද ඒ නිවසේහි සිටිති. ඒ අතර කුහුඹි, මදුරුවන් ආදී කුඩා සත්වයෝ රාශියක් ගැවසෙති. සමහර විට මිනිස් හවේ උසස් තත්වය නිසා ලාංකිකයෝ බොහෝ විට අනෙකුත් අයට ආයුබෝවන් හෝ බොහෝ කාලයක් ජීවත් වේවායි කියා ආශීර්වාද කරන්නෝය.

මේ අතර මහළු වයසේ යහපත් පැත්තක් ද ඇත. සාමාන්‍යයෙන් සමාජය වයසක අයට ගරු කර විශේෂ අයුරින් සලකයි. රජයේ සහ පෞද්ගලික මුදල් ආයතන, රටේ වයසට ගිය අයට මුදල් ස්ථිර තැන්පත් කිරීමේදී වැඩි පොළියක් ගෙවයි. ඒ වාගේම විශේෂයෙන්ම ඖෂධ ලබා ගැනීමේදී වැඩිහිටියන්ගෙන් විශේෂ අඩු මුදලක් අය කරයි.

මහළු වයස ධර්මයට අනුකූලව ජීවත්වීමට උපකාරී වේ. පංචශීලය රැකීමේ දී වයස්ගත අයට යම් පහසුකමක් ඇති වෙයි. කාමයේ වරදවා හැසිරීමට ඇති ඉඩ සීමාසහිතය. බොහෝ දෙනා අසත්‍ය ප්‍රකාශ කිරීමට පෙළඹෙන්නේ ඔවුන්ගේ භෞතික දියුණුව තබා ය. එහෙත් මහළු වයසේදී එවැනි බලාපොරොත්තු බොහෝ විට නැත. තමන්ගේ ක්‍රියාකාරී ජීවිතය ගතකර අවසාන හෙයින් අනාගත බලාපොරොත්තු දුලභය.

බුද්ධ ධර්මයේ අවසාන පරමාර්ථය වනුයේ නිවන් අවබෝධ කරගෙන ඉපදීම සහ මරණය නැමැති සංසාරයෙන් මිදීම ය. එහෙත් බුද්ධ ධර්මයේ වැදගත් කොටසක් නම් කර්මය හෙවත්

හේතු එල ස්වභාවයයි. යහපත් ක්‍රියාවලින් සුභ ප්‍රතිඵල මේ ජීවිතයේදී හෝ අනාගත ජීවිතයේදී ලබා ගන්නා අතර අයහපත් ක්‍රියා වලින් අසතුටු දායක තත්වයන්ට මුහුණ දීමට සිදුවේ. එහෙයින් යහපත් ක්‍රියා රැසක් අත්පත් කර තිබීම කෙනෙකුට නිවන අවබෝධ කරගන්නා තෙක් සසර සැරිසැරීමේදී බලවත් ලෙස ප්‍රයෝජනවත් වේ. මේ සම්බන්ධයෙන් බුදුරජාණන් වහන්සේගේ පණිවිඩය පැහැදිලි ය. "මම කර්මය කියන්නේ, සිතාමතා කරන දෙයයි. යමක් සිතා එය වචනයෙන්, කයින් හෝ සිතින් ප්‍රකාශ කරයි. නම් එය කර්මයයි." කරුණු මෙසේ හෙයින් ලෙඩ ඇදක සැතපි සිටියත් යහපත් සිතුවිලි ඇතිව යහපත් ක්‍රියා සිතෙන් කළ හැකිය. මෙත්තා ගුණය සෑම දෙනෙකු කෙරෙහිම වර්ධනය කළ හැක. එසේම, මුදිතා ගුණයෙන් අන් අයගේ දියුණුව ගැන සතුටු විය හැක. යහපත් ක්‍රියා රාශියක් ඇති කර ගත හැක. එවැනි සිතුවිලි වර්ධනය කිරීමෙන් මනස පිරිසිදු වන අතර නරක සිතුවිලි විනාශ වේ. බුද්ධ ධර්මයේ ප්‍රමුඛත්වයක් මනසට ලබා දී ඇත. එය පිරිසිදුව තබා ගැනීමේදී අසතුටුදායක සිතුවිලි නොමැති මනස සතුටු මනසක් වන අතර නරක ක්‍රෝධ සහ ඊර්ෂ්‍යාව යන සිතුවිලි නැති කරයි

මනස වර්ධනය කිරීමට බුද්ධ ධර්මයේ සඳහන් වැදගත් අංගයක් වන භාවනාව මගින් මනස දියුණු කර ගැනීමට මහඵ වයසේදී වඩාත් පහසුයි. භාවනාවේ යෙදීම දෙආකාර වේ. සමථ භාවනාවෙන් කරනුයේ එක් කරුණක් සිතෙහි වර්ධනය කරන අතර අනෙක් සිතුවිලි මනසෙන් ඉවත් කිරීමට කටයුතු කිරීමය. එය සිත සාමකාමීව සහ සතුටින් තබා ගැනීමට උපකාර වේ. එහෙත් මේ තුළින් ජීවිතයේ නියම තත්වය වන අනිත්‍ය, දුක්ඛ සහ අනාත්ම හෝ ජීවිතය අසතුටුදායක වීම සහ ස්ථිර වෙනස් නොවන මමත්වයක් නැති බව පැහැදිලි කර ගැනීමට හැකියාවක් නැත.

ජීවිතයේ නියම තත්වය අවබෝධ කර ගැනීම සඳහා විපස්සනා භාවනාවේ නිරත විය යුතුය. මනසින් සහ කයෙන් සිදුවන දෙය සිහිබුද්ධියෙන් පරීක්ෂා කළ යුතුය. මෙම කටයුත්ත කළ යුත්තේ භාවනාවේ යෙදෙන අවස්ථාවේදී පමණක් නොව දවසේ වැඩ කටයුතු වල යෙදෙන සෑම අවස්ථාවකදීමය. ජීවිතයේ යථාත්වය අනිත්‍ය, දුක්ඛ සහ අනාත්ම හැටියට අවබෝධ කරගැනීම සඳහා මනස යොමු කළ යුතුය. භාවනාවේ යෙදෙන

නියම බෞද්ධයෙකු ජීවිතයේ සෑම කටයුත්තක්ම සිහි බුද්ධියෙන් කිරීමට උනන්දු වෙයි. දවසේ වැඩ කටයුතු ඒ අන්දමට කළ විට එය සතිය හෙවත් සිහිබුද්ධිය වර්ධනය කිරීමට පිහිට වේ. මෙය ලෙහෙසි පහසු කටයුත්තක් නොවේ. මෙම කටයුත්තේ ප්‍රගතිය ක්‍රමක්‍රමයෙන් වර්ධනය කළ යුතු අතර එය ඉක්මනින් තහවුරු කර ගැනීමට නොහැකි වීමෙන් පසුබට නොවිය යුතුය.

බුදුරජාණන් වහන්සේ සත්‍යය අවබෝධ කරගත් රාත්‍රියේ පලමුවෙන්ම සමථ භාවනාවේ යේදී පලමුවන, දෙවන, තුන්වන සහ සතරවන ධ්‍යාන වලට සමවැදීමෙන් සිත එක අරමුණක පිහිටුවා ගත්හ. ඒ අයුරින් මනස වංචල වුවාට පසු ශරීරය පත්වන තත්වය විමසුන. මෙය විපස්සනා භාවනාවයි. එවිට උන්වහන්සේ මනසේ සහ ශරීරයේ ඇති ත්‍රිලක්ෂණය හෙවත් අනිත්‍යතාවය ජීවිතයේ අසතුටුදායකතත්වය සහ ස්ථිර, වෙනස් මමත්වයක් නැති බව අවබෝධ කර ගැනීමෙන් සත්‍යය පැහැදිලි කරගත්හ. සත්‍ය අවබෝධ කර ගැනීම සඳහා උන්වහන්සේ ප්‍රයෝජනයට ගත් තම මනස සහ ශරීරය අප කාටත් සතුය.

දැෂ භාවනා ගුරුවරයෙකු වන මියන්මාර් රටේ යන්ගෝන් නගරයේ වමීයා ඉක්තා භාවනා මධ්‍යස්ථානයේ ප්‍රධානියා හැටියට කටයුතු කරන ගුරුතර වමීයා ඡයඩෝ කියා ඇත්තේ ඉක්මන් නොවී වැඩ කිරීම සිහිබුද්ධියෙන් දවසේ වැඩ කටයුතු කිරීමට ඉවහල් වන බවයි. මියන්මාර් රටේ ප්‍රසිද්ධ භාවනා ගුරුවරයෙකු හැටියට සලකන අපවත් වී වදාල මහාසී ඡයඩෝ විපස්සනා භාවනාවේ යෙදෙන්නෙකු ඉතා දුර්වල බැරිකම නිසා බොහෝ සෙමින් වැඩ කරන කෙනෙකුට සමාන කර ඇත. වැඩ කටයුතු සෙමින් කිරීම වයස ගිය ඇත්තන්ට අන්‍යයන්ට වඩා පහසු වේ. මේ සම්බන්ධයෙන් බෞද්ධ බුද්ධිමතුන් විදුලි පංකාවකට සමාන කරවයි. එම විදුලි පංකාව වේගයෙන් වැඩකරන විට එහි නියම තත්වය අවබෝධ කර ගත නොහැක. එය සෙමින් වැඩ කරන විට ඒ ගැන යමක් දැනගැනීමට පුළුවන. එය වැඩ නොකරන විට විදුලි පංකාවේ නියම තත්වය තේරුම් ගත හැක.

වගකීම් අඩු, වේලාව ඇති මහලු අයගේ මනස සහ කය පරීක්ෂා කිරීමේ දී අන්‍යයන්ට වඩා ක්‍රියා කිරීමට හැකියාව ඇත. තවද, කායික තත්වය

දුර්වල වීමෙන් වැඩ කටයුතු සෙමින් කිරීමටත් ඔවුන්ට සිදු වී ඇත.

දැනටමත් අනුගමනය නොකරන්නේ නම් තමන්ට කරදර කළ අය කෙරෙහි ඇති වෛර සිතුවිලි මනසින් ඉවත් කිරීමට මහලු අය ක්‍රියා කිරීම නුවණට හුරුය. කරදර කළ සමහර අය දැනටමත් මියගොස් ඇති අතර සමහරු ජීවත්ව සිටී. මිය ගියත් ජීවත් වුවත් ඒ අය කෙරෙහි ඇති වෛර සිතුවිලි මනසින් ඉවත් කිරීමට මෙමග්‍රී ගුණය පිහිට වේ.

කරුණු මෙසේ හෙයින් බුද්ධ ධර්මයේ වයසට යෑම සාමන්‍යයෙන් ඉතා දුක්ඛිත තත්වයක් බව පිළිගන්නා අතර වයස් ගත අයට ප්‍රයෝජනවත් ධර්මානුකූල ජීවිතයක් ගත කිරීමට උපදෙස් දී ඇත.

සියළු සත්වයෝ නිදුක් වෙත්වා! සුවපත් වෙත්වා!

රාජා කුරුල්ලු
ප්‍රධාන කර්තෘ

අනුග්‍රාහක දායකත්වය - 2011 වර්ෂය සඳහා ගාමිණී මාතෘ වැඩිහිටි නිවාසය

ගාමිණී මාතෘ වැඩිහිටි නිවාසයේ වත්මන් ශාඛා ලේකම් වන මහේන්ද්‍ර ජයසේකර මහතාගේ මග පෙන්වීමට අනුව, තරුණ බෞද්ධ සංගමය වෙත කොළඹ පිහිටි පහත සඳහන් ප්‍රසිද්ධ සමාගම් වල අනුග්‍රාහක දායකත්වය ලබා ගැනීමට හැකි වී ඇත.

ලංකා චෝල්ටයිල් පී එල් සී	රු. 50,000. 00
ලංකා ජ්‍වෙල්ටයිල්ස් පී එල් සී	50,000. 00
සාවි ඇන්ඩ් සාවි	50,000. 00
නවලෝක රෝහල් (පුද්) සමාගම	25,000. 00
මිදායා සෙරමික්ස් පී එල් සී	50,000. 00
මුසාපීස් (පුද්) සමාගම	50,000. 00
කොමර්ෂල් බැංකුව	50,000. 00
ඩී. සැමසන් සහ පුත්‍රයෝ (පුද්) සමාගම	25,000. 00
පීපල්ස් ලීසිං සමාගම	50,000. 00
එන්. ඩී. බී. බැන්ක් පී එල් සී	50,000. 00
මොබිටෙල් (පුද්) සමාගම	50,000. 00
හිරාන් අමරතුංග සහ සමාගම	50,000. 00

රු. 550,000. 00	
=====	

ගාමිණී මාතෘ නිවාසයේ අසරණ වැඩිහිටියන්ගේ ජීවන තත්වය තව තවත් ඉහළ නැංවීමටත්, නිවාසයේ පහසුකම් වැඩිකිරීමටත් වාර්ෂිකව රු. 50,000/- අනුග්‍රාහක දායකත්වය ලබා ගැනීමට ඔබටත් ආරාධනය කර සිටී.

කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ නව සභාපති සුරනිමල අභයගුණසේකර

සුරනිමල අභයගුණසේකර මහතා 2011 අප්‍රේල් 09 දින පවත්වන ලද කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ විශේෂ මහා සභා රැස්වීමේදී එවකට සේවයෙන් සමුගත් සභාපති ප්‍රසන්න ගුණතිලක මහතාට පසුව කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ දොලොස් වෙනි සභාපති ලෙස තේරී පත්විය. සුරේන් අභයගුණසේකර නමින් ජනප්‍රිය සුරනිමල අභයගුණසේකර සංගමයේ පුරාමිහක සභාපති ශ්‍රීමත් ඩී. බී. ජයතිලක මහතා උපන් කැලණි පුරවරයේ ප්‍රසිද්ධ බෞද්ධ පෙලපතකින් පැවැත එන්නෙකි. ඔහු 1980 දී කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ සාමාජිකයකු ලෙස බැඳී 2005 දී එහි කාර්යාධිකාරී මණ්ඩලයට ද, 2010 දී උප සභාපති ධුරයට ද, 2011 දී සභාපති ධුරයට තේරී පත්විය.

සංගමයේ කටයුතු සංවර්ධනය කිරීම සඳහා තම කාලය කැප කිරීම වස් එම උප සභාපති ධුරයෙන් ඉල්ලා අස්විය.

කොළඹ තර්ස්ටන් විද්‍යාලයේ දීප්තිමත් ආදි ශිෂ්‍යයකු වන සුරේන් අභයගුණසේකර එහි ප්‍රධාන ශිෂ්‍ය නායකයා වූ අතර විද්‍යාලයීය රග්බි පා පන්දු කණ්ඩායම ද නියෝජනය කළේය. ඔහු විද්‍යාලයේ බෞද්ධ ශිෂ්‍ය සංගමයේද, විද්‍යාලයීය සිංහල සහ ඉංග්‍රීසි සංගම් වලද සභාපති ධුරයන් ඉසිලීය. වතුර කපීකයකු වන සුරේන් අභයගුණසේකර විද්‍යාලයීය සිංහල සහ ඉංග්‍රීසි කපීක කණ්ඩායම් දෙකේම නායකත්වය දැරීය.

තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ කතරගම විශ්‍රාම ශාලා ශාඛා කමිටුවේ ලේකම් ලෙස විශ්‍රාම ශාලාවේ පහසුකම් දියුණු කර යලි ස්ථාපනයට මූලිකව කටයුතු කල සුරේන්, ගාමිණී මාතා වැඩිහිටි නිවාසය, ලක්ෂ්මී ළමා නිවාසය, ඒකාබද්ධ තරුණ බෞද්ධ සංගම්, අන්තර් පාඨශාලීය නාට්‍ය තරග, ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍ය කටයුතු, මූල්‍ය, වැටුප් හා සේවක සංඛ්‍යා කමිටුවල ක්‍රියාකාරී සාමාජිකයකු ලෙස කටයුතු කරයි. ඔහු ලංකාවේ විවිධ පළාත් වල දහම් පාසල් වලින් තෝරාගත් ශිෂ්‍ය නායකයින් 200 ට අධික සංඛ්‍යාවක් සඳහා නේවාසික බෞද්ධ නායකත්ව පුහුණු පාඨමාලා සංවිධානය කිරීමේහි මූලිකව කටයුතු කළේය.

තරුණ විධායක නිලධාරියකු ලෙස ව්‍යාපාර ක්ෂේත්‍රයට එක්වූ සුරේන් අභයගුණසේකර ලංකාවේ ප්‍රධාන වාහන වෙළඳ සමාගමක් වන ටොයෝටා ලංකා පුද්ගලික සමාගමේ ප්‍රථම ශ්‍රී ලාංකීක සභාපති තනතුර දක්වා උසස් විය. ඔහු වෙස්ටර්න් ඔටෝ ලංකා සමාගමේ වර්තමාන ප්‍රධාන විධායක නිලධාරී සහ අධ්‍යක්ෂවරයෙකු වන අතර සියෝන් ලංකා සමාගමේ සභාපති ද වේ. ඔහු මීට පෙර ලංකා මෝටර් ට්‍රේඩර්ස් සංගමයේ සභාපති සහ ලංකා වානිජ සංගමයේ කාර්යාධිකාරී මණ්ඩලයේ සාමාජිකයකු ද විය. කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ සභාපති ලෙස තේරීපත් වනවිට, සමස්ත ලංකා බෞද්ධ මහා සම්මේලනයේ උප සභාපතිවරයෙකු ව සිටි ඔහු ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රධානතම බෞද්ධ සංවිධානය වන කොළඹ තරුණ බෞද්ධ

‘ද බුඩ්ඩිස්ට්’ සඟරාව ඔහුගේ කටයුතු සර්වප්‍රකාරයෙන්ම සාර්ථක වේවායි ප්‍රාර්ථනය කර සිටී.

රාජා කුරුප්පු
සංස්කාරක

බුදුන් සරණ යාම

අධ්‍යාපනපති සඳ්ධර්ම කීර්ති ශ්‍රී ධම්මසිද්ධි පුජ්‍ය සුරියගොඩ සිරිධම්ම නාහිමි

සරණ යාම හා පිහිට පැතීම යනු අංශ දෙකකි. සරණයාම යනු තමන්ගේ ශාස්තෘන් වහන්සේ පෙන්වා වදාළ මාර්ගයෙහි ගමන් කිරීමයි. පිහිට පැතීම යනු ලෙඩක්, දුකක්, කරදරයක්, බාධකයක් පැමිණ අවස්ථාවේ දී ඒවායින් මිදීමට කරනු ලබන ආයාචනයකි. බෞද්ධයෝ බුදුරජාණන් වහන්සේගෙන් පිහිට නොපතති. “තුම්හේහි කිච්චං ආතප්පං අක්ඛාතාරො තථාගතා” තථාගතයන් වහන්සේ මග පෙන්වන්නෝය. එමඟ ගමන් කිරීම බෞද්ධවන් සතු කාර්ය භාරයකි. නිවන් මඟ ගමන් කරණ සිලාදී ගුණධර්මයන්ගෙන් පිරිපුන් පුද්ගලයන්ට එහි ආනුසංගික ප්‍රතිඵල විසින් එලොව මෙලොව දෙලොවටම යහපත සිදුවේ. එහෙත් එම ප්‍රතිඵල අපේක්ෂාවෙන්ම කටයුතු කළ යුතුම නැත.

“බුද්ධං සරණං ගච්ඡාමි” යනුවෙන් පන්සිල් සමාදන් වීමේදී පළමු වන රත්නය සරණ යාම සිදු කෙරෙති. බුදුරජාණන් වහන්සේ නිසාම ධර්ම රත්නය හා සංඝ රත්නය ඇතිවිය. එහෙයින් බුදුන් සරණ යාමේදී රත්නත්‍රයම සරණ යාම සිදුවෙතත්, විශේෂයෙන් පැහැදිලි වීම පිණිස ධම්මී සංඝ රත්නයන්ද සරණ යාම වාරිත්‍ර ධර්මයක්ව පවතී. රත්න නාමයෙන් හඳුන්වනුයේ ලොව පවතින මහාර්ඝ වස්තූන්ය.

“චිත්තිකතං මහග්ගං ව අතුලං දුල්ලභ දස්සනං අනොමසන්ත පරිභෝගං රතනං තේන චුච්චති”

විසිතුරු මහාර්ඝ, අසමාන, දැකීමට දුර්ලභ, උසස් මිනිසුන් විසින් පරිහරණය කරනු ලබන වස්තු රතන යයි කියනු ලැබේ යනු ඉහත සඳහන් ගාථාවේ අදහසයි. ඒ සෑම රත්නයකටම වඩා බුද්ධ රත්නය වටනේය. හේතුව? භෞතික රත්න මෙලොව පරිහරණයට පමණක් සීමා වන නිසාත්, බුද්ධාදී රත්න ත්‍රිවර්ග සම්පත්තියම ළඟාකර දෙන නිසාත්ය.

“බුද්ධං සරණං ගච්ඡාමි” යන පාලි පාඨයෙහි ගමු ධාතුවෙන් නිපන් ගච්ඡාමි යන ක්‍රියා පදයෙන් යම් යන අදහසක් අවබෝධ කරගනිමි

යන අදහසක් ගෙන දෙයි. එවිට එහි තේරුම විය යුත්තේ “බුදුන් මට සරණ යයි අවබෝධ කරගනිමි” යන්නයි.

බුදුන් සරණ යාම මෙම සම්බුද්ධත්ව සමයේදී අප අවබෝධයෙන්ම කළ යුතුය. සරණ යාමෙන් පමණක් වුවද සම්බුද්ධත්ව ජයන්තිය අර්ථවත් කළ හැකිව ඇත. සම්බුද්ධත්ව ජයන්තිය වශයෙන් සමරණයේ අප මහබෝසතාණෝ ප්‍රඥාධික බෝසත්වරයකු වශයෙන් කල්ප අසුභාර දහසක් පුරා සමක්‍රීංසත් පාරමිධර්මයන් සපුරා සිද්ධාර්ථ ගෞතම නාමයෙන් උපත ලබා සාවුරුදු දුෂ්කර ක්‍රියා සමයෙකින් පසු මධ්‍යම ප්‍රතිපදාව අනුගමනය කොට සම්මා සම්බුද්ධත්වයට පත්වීමයි.

බුදුවරු අසමයෝය. එම අසමයන්ට සමවනුයේ තවත් අසම වූ බුදුවරයෙක් මය. එනිසා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේ අසමසම වනසේක. ඒ අසම උත්මයෙකුට සමානවම ගුණදම් පිරීම ලෞකික පුද්ගලයෙකුට කළ නොහැකිය. එහෙත් උත්වහන්සේ පෙන්නුම් කොට වදාළ ගුණධර්ම අනුගමනය කළ හැකිය. එසේ ආදර්ශයෙන් හා දේශනාවෙන් පෙන්නුම් කොට වදාළ ගුණධර්ම සම්පූර්ණ කිරීම දුෂ්කරය. එහෙත් සම්පූර්ණ කළ යුතුය. සම්පූර්ණ කළ හැකිය. නොරැකිය හැකි සීලයක් නොවැඩිය හැකි ගුණධර්මයක් බුදුරජාණන් වහන්සේ නොදෙසති.

බුදුරජාණන් වහන්සේ සත් සති ගෙවා සමාධියෙන් නැගී සිට සක්දෙවිදුන් දෙන ලද බෙහෙත් අරඵ වළදා සිරුර කිස නිම කොට මුව දොවා කිරිපඵ රුක්මුල්හි ම වැඩසිටි සේක. ඒ අවස්ථාවෙහි එතැනින් යන්නට ආ තපස්සු හල්ලුක වෙළඳ දෙබෑයෝ උත්වහන්සේට විළඳ මී පිඩු පිදුහ. එවේලෙහි සතර වරම් රජවරු ගෙනා පාත්‍රා සතර එකක් කොට එයින් විළඳ මී පිඩු පිළිගෙන වැළඳුහ. දන් වැළඳීමෙන් පසු දෙසන ලද අනු මෙවැනි ධර්ම දේශනා ඇසූ වෙළඳ දෙබෑයෝ බුදුන් දහම් සරණ ගියහ. ඒ වන විට සංඝරත්නය ලොව පහළ වී නොසිටි හෙයිනි. රත්න දෙකක් පමණක් සරණ

ගිය හෙයින් ඔවුන් ද්වේවාචික උපාසකවරුන් වශයෙන් හඳුන්වා ඇත.

තථාගතයන් වහන්සේ විසින්ම තුන් සරණය දේශනා කරන ලදී. දේශනා කරන ලද්දේ බරණැස් නුවර ඉදිපතනාරාමයේදීය. ආයුෂ්මත් යස ස්ථවිර තුමන් හා යහළුවන් පනස් හතර දෙනාද ඊට පළමු පැවිදිව රහත්වූ පස්වග මණුන් යන සැටදෙනා වහන්සේට දහම් දෙසන කල්හි තුන් සරණය දේශිතය. “අනුජානාමි භික්ඛවේ ඉමේහි තීහි සරණාගමනෙහි පබ්බජ්ජං උපසම්පදංව” යනුවෙනි. මුල් බුදුසමයෙහි පැවිද්ද හා උපසම්පදාව ලබාදී ඇත්තේ තුන් සරණයෙනි. උපාසකයකු බවට පත්වීමටත් ප්‍රච්ඡයාව ලැබීමටත් තුන් සරණය දොරටුව වූ හෙයින් පළමුවෙන් දේශනා කර ඇත.

තුන් සරණය ගැන විමසීමේදී සරණය - සරණ ගමනය - සරණගතය - සරණගමන ප්‍රභේද - සරණාගමන ඵලය- සරණගමනය බිඳීම යන කරුණු ගැන සලකා බැලිය යුතුය. ලෝකයෙහි පවතින භය තැනිගැනීම් දුගති ආදී උවදුරු නැතිකිරීමට සමර්ථ යන අදහසින් සරණය යයි කියනු ලැබේ. බුද්ධ, ධම්ම, සංඝ යන සරණ තුනෙන් ඓහලෝකික හා පාරලෝකික භය නැති කිරීමට සමත් නිසා සරණ නම් වේ. සරණ ගමන නම් ආම්භ පුජා ප්‍රතිපත්ති පුජා පිළිගැනීමට සුදුසු වන හෙයින් ද එම ගුණයන්ට සිත් නැමෙන හෙයින්ද අගය ප්‍රමාණයක් නොකළ හැකි හෙයින්ද සීල, සමාධි, ප්‍රඥා ගුණයෙන් බුදුරදුන් හා සමාන කෙනකුත් නැති හෙයින්ද කාලාන්තරයකින් පහළ වන හෙයින්ද කලාතුරකින් දක්නට ලැබෙන හෙයින්ද පෙරුම් පුරා ලබාගතයුතු හෙයින්ද රත්න යයි සරණයයි ප්‍රසාදය ඇතිකර ගැනීම සරණ ගමනයයි. සරණ ගිය සැදැහැවකුන් සරණගත නමින් හැඳින්වෙයි.

- I. ආත්මසංනිර්ඝාතය
- II. තත්පරායනතාය
- III. ශිෂ්‍යභාවෝපගමනය
- IV. ප්‍රණීපාතය

යනුවෙන් සරණාගමනය සිව් වැදැරුම් වේ. ආත්මසංනිර්ඝාතය නම් තම ආත්මය තුණුරුවන් වෙත නතුකර සරණයාමයි. තත්පරායනතාය නම් රත්නත්‍රය හැර මට අන් පිහිටෙක් නැතැයි සලකා ගෙන සරණ යාමයි. ශිෂ්‍යභාවෝගමනය නම් තෙරුවන් ගුරුවරුන් ලෙස සලකා තමන්

ශිෂ්‍යභාවයෙහි පිහිටා සරණ යාමයි. ප්‍රණීපාතය නම් වන්දනා මානන පුජන කරමින් සරණ යාමයි. ඥාතිත්වය - භය - ආචාර්යත්වය - දක්ෂිණත්වය - වංසත්වය ආදිය සලකා සරණයාමෙන් සරණය නොපිහිටයි. තුන් ලෝකයෙහිම ගරු කළයුතු නික්ලේෂී උත්තමයා බුදුරජාණන් වහන්සේ යනුවෙන් ගුණ සලකා සරණ යාම සරණාගමනයයි. සරණගත යනු එසේ සරණ ගියා වූ තැනැත්තාය.

සරණගමන ලෝකික, ලෝකෝත්තර වශයෙන් දෙ පරිදිය. ආර්ය භාවයට නොපත් ශ්‍රද්ධාදි ගුණධර්මයන්ගෙන් යුත් පුද්ගලයන් සරණ යාමෙන් ඇතිවනුයේ ලෝකික සරණාගමනයයි. සෝවාන් ආදි මාර්ග ඵලයන්ට පත් උතුමන්ගේ සරණයාම ලෝකෝත්තර සරණයාමයි. ලෝකික සරණාගමනය බිඳීමට පළුදු විමට ඉඩ තිබේ. එහෙත් සෝවාන් මගඵල ලබාගත් උතුමන්ගේ සරණාගමනය ස්ථිරය. මාරයකුටවත් කැඩිය නොහේ.

“බුද්ධං සරණං ගච්ඡාමි” යන්නෙහි සිංහල තේරුම “බුදුන් මට සරණයයි මම අවබෝධ කරගනිමි” යන්න විය යුතුය. මෙහි සරණං + ඉති යන්නේ ඉති ශබ්දය ලොප් වී “සරණං” යයි සැදී ඇත. සරණං යනු ප්‍රථමා විභක්ති ඒක වචන පදයෙකි.

පෘථග්ජන පුද්ගලයන්ගේ සරණය බිඳෙන ක්‍රම කීපයෙකි. තුන්රුවන්හි අගුණ කීමෙන් බිඳීම එක් ක්‍රමයෙකි. මිථ්‍යාදෘෂ්ටියක් ගැනීමෙන්ද සරණය බිඳී යා හැකිය. ඒ ක්‍රම දෙකින්ම නොබිඳුණත් සරණාගතයකුගේ සරණය මරණයෙන් ස්ථිර වශයෙන් ම බිඳී යයි. තුනුරුවන්හි අගුණ කීමෙන්, මිථ්‍යාදෘෂ්ටිගත වීමෙන් බිඳෙන සරණාගමනය නැවත ඇතිකර ගත හැකිය. තුනුරුවන් සමාකරවා ගෙන ආයති සංවරයෙහි පිහිටා නැවත සරණයා හැකිය.

බුදුන් සරණ යාමේදී හැකිතාක් දුරට බුදුගුණ තම තමන්ගේ පිවිත තුළද පුරුදු පුහුණු කරගත යුතුය. නියම සරණයාම වශයෙන් සලකනු ලබන්නේ එයයි. බුදු සසුනට කරුණා ශාසනය යන නමද ව්‍යවහාර වේ. ඒ කරුණාව පදනම් කරගෙන ශාසනය පිහිටවූ නිසාය. බෝසතුන් බුද්ධත්වය ලබා ගැනීමට මෙහෙයවනු ලැබුයේ ද කරුණාවය. මේ නිසා බුදුන් සරණ යන අප තුළද

කරුණාව තිබිය යුතුවේ. කරුණාව යනු අනුන්ගේ දුක දැක සන්පූරුණයන්ගේ හදවත කම්පා වීමයි. “පරදුක්ඛේ සති සාධුතං කම්පනං කරුණා” යන විග්‍රහ වාක්‍යයෙන් කියැවෙන්නේ ඉහත සඳහන් අදහසයි. බුදුරජාණන් වහන්සේ පටාචාරා වැනි දුක්ඛිතයන්ට, සෝපාක වැනි අසරණයන්ට සැලකු සේක්, කරුණාව නිසාය. සත්වග සසර දුකින් එතෙර කිරීමට දම් දෙසුයේ කරුණාවෙනි. මහා කරුණාවෙන් දවසට දෙවරක් ලෝකය බලාවදාරන්නේ කාට හෝ සෙතක් සැලසීම පිණිසය. ඒ මහා කාරුණිකයාණන් වහන්සේ සරණ යන අප විසින්ද කරුණා හරිත හදවත් ඇතිකර ගත යුතුය.

තථාගතයන් වහන්සේ තුළ මෛත්‍රියද ඉතා උසස් අයුරින් පැවැතුණි. සුඛිත දුක්ඛිත සෑම සත්වයන් කෙරෙහි හිත වැඩ කැමති වීම මෛත්‍රියයි. බුදුන් සරණ යන අප විසින්ද මෛත්‍රිය වැඩිය යුතුය.

“වධකේ දේවදත්තමිති වෝරේ අංගුලි
මාලකේ
ධනපාලේ රාහුලේ වේච සබ්බත්ථ සම
මානසෝ”

තමා මැරීමට උත්සාහ කළ දෙවිදකුන්ටත්, කඩුවක් අමෝරාගෙන පසු පස ලුහු බැඳී අගුල්මල් සොරුටත්, බිහිසුණුව මරන්නට දිව ආ නාලාගිරි

ඇතාටත්, තම ඹෟරස පුත්‍ර රාහුල කුමරුවාටත් බුදුරජාණන් වහන්සේ සමානව සැලකූ සේක. මේ නිසා බුදුසරණ යන්නෝද ජන්දයෙන්, ද්වේෂයෙන්, භයින් මෝහයෙන් අගතියට නොගොස් සාමාන්‍යත්මතාවය පුරුදු කළ යුත්තාහ.

බුදුරජාණන් වහන්සේ බෝධිසම්භාර පුරණ අවධියේ දී පවා එකට එක කිරීමක් නොකළහ. සතුරුකම් කළවුණට පවා මෛත්‍රියම පැතුරූහ. මෙම කරුණුත්තරිය කර්මය වශයෙන් සැලකෙන එකට එක කිරීමෙන් වැළකිය යුතුය.

එමෙන්ම බුද්ධ වර්තයෙහි තාදී ගුණය හෙවත් අටලෝ දහමින් කම්පා නොවීම, ඉවසීම තැනට සුදුසු පරිදි ක්‍රියා කිරීම ආදී ගුණධර්ම කැපී පෙනුණි. බුදුන් සරණගිය උපාසක උපාසිකාවන් වශයෙන් ඒ ගුණ සමුදාය අප විසින්ද පුරුදු පුහුණු වී නිසියාකාරයෙන් ම බුදුන් සරණ යුතුය.

දුරකථන අංක 2635728

රත්මලාන, අත්තිඩිය පාර, ශ්‍රී රත්නාරාමය, බොරැස්ගමුවේ සිරි සෝණුත්තර විහාරය යන උභය විහාරාධිපති, බස්නාහිර පළාත සහිත කොළඹ නව තොටමුණේ ප්‍රධාන අධිකරණ සංඝනායක

බෞද්ධ සන්නිවේදනය

සාමවිනිසුරු ඩී. සද්ධාසේන (දර්ශනපතිට අධ්‍යාපන ඩිප්ලෝමා)

“යම්කිසි පණිවුඩයක් දෙන පුද්ගලයාගේ සිත පරිසරය කෙරෙහි ක්‍රියාත්මක වන අයුරින් ම පණිවුඩය ලබන පුද්ගලයාගේ සිත තුළ ද මුල් පුද්ගලයාගේ අත්දැකීම හා සමාන අත්දැකීමක් ඇතිවිය යුතු ය” යන්න සන්නිවේදන ක්‍රියාවලියේදී අරමුණු කරගෙන ඇත. බුදුන් වහන්සේගේ ධර්ම ප්‍රචාරක කටයුතුවලදී ද මේ අරමුණ බෙහෙවින් බලපා ඇත. අපි ඒ කෙසේදැයි බලමු.

තමන් සතු සියලු රජසැප, අඹුදරුවන්, තම මව කළුරිය කළ දිනයේ සිට තුරුලේ හොවා කිරි පොවා ඇතිදැඩි කළ සුළු මව, ආදරැති පියා ආදී

සියලුදෙනා අතහැර වනයට වැද සය වසරක් පුරා සිරුරට අනේකවිධ දුක් දෙමින්, විමුක්තිය සොයමින් කල් ගෙවූ සිද්ධාර්ථ බෝධිසත්වයින් වහන්සේ අවසානයේදී මැදුම් පිළිවෙත මගින් ස්වකීය පරමාර්ථය ඉෂ්ට කරගත්හ. ඉන් අනතුරුව දුකසේ අවබෝධ කළ දහම වටහාගැනීමට තරම් නුවණ මුහුකුරා ගිය පුද්ගලයින් ඇත්ද යන සැකය බුදුන්වහන්සේ තුළ පැවතුණි. දහම් දෙසන ලෙස බ්‍රහ්මාරාධනාව සිදුවූයේ ඉන් අනතුරුව යි. ආලාරකාලාම, උද්දකාරාමාදීන්ගේත් පසුව පස්වග තවුසන් සොයා ගිය නමුදු ඔවුන්ගේ පිළිගැනීම එතරම් සිත්ගන්නාසුළු නොවී ය. කෙසේ වෙතත්

ඔවුහු ආගන්තුකයෙකුට දැක්විය යුතු සාමාන්‍ය ගෞරවය බුදුන්වහන්සේ වෙත දක්වා උන්වහන්සේට සවන්දීමට බුදුපාමුල හිඳගත්හ. එහිදී බුදුන්වහන්සේ ඔවුනට ධම්මවක්කප්පවත්තන සූත්‍රය දේශනා කළ සේක.

එදා සන්නිවේදන ක්‍රියාවලියේදී පණිවුඩය දෙන්නා හා ලබන්නා අතර පැවතිය යුතු සම්බන්ධතාව එහිදී නිසි අයුරු පවත්වාගත්තේ කොණ්ඩඤ්ඤ තවුසා පමණක් බැව් ඔහු පමණක් සෝවාන් ඵලයට පත්වීමෙන් සිතා ගත හැක. එසේ ඊළඟ දින හතර තුළ අනෙක් තවුසන් හතරදෙනාට ද සිය පණිවුඩය සන්නිවේදනය කිරීමට බුදුන් වහන්සේ සමත්වූහ. ඉසිපතනයට වැඩි පස්වන දිනයේදී දේශනාකොට වදාළ අනාත්මලක්ෂණ සූත්‍ර දේශනාවෙන් පස්වන තවුසන් සියලුදෙනා ම පුර්ණ අවබෝධය ලබා අර්හත් ඵලයට පත්වූහ.

මෙයින් පසු ගෙවිගිය සුලු කාලය තුළ යස පුත්‍රට, ඔහුගේ යහළුවන් පණස්හතර දෙනාට දහම් දෙසූ බුදුන්වහන්සේ ඒ වන විට සිටි හික්කුන් හැට නම ධර්මප්‍රචාරයෙහි යොදවමින් දී වදාළ උපදෙස් තුළ සන්නිවේදන ක්‍රියාවලියේ ඉතා වැදගත් අවශ්‍යතාවන් ගැබ්ව ඇත. ඒ අනුව උපරිම ග්‍රාහකයින් පිරිසකට පණිවුඩය ලබාදීමට හැකිවන අයුරු එකමග දෙදෙනෙකුට නොයන ලෙස උපදෙස් දීමත් දහම තේරුම් ගැනීමට හැකිවන අයුරු අර්ථ සහිත ව, ව්‍යඤ්ජන සහිත ව ධර්ම දේශනා උපදෙස් දීමත් ඉතා වැදගත් වේ. සන්නිවේදනයේදී මුල, මැද අග සර්ව සම්පූර්ණ විය යුතු ය. ඒ පිළිබඳ උපදෙස් ද අදාළ පාලි පාඨය මගින් බුදුන්වහන්සේ විසින් දී ඇත.

ඉන් අනතුරුව හදවර්ගීය කුමාරවරුන්, තුන්බෑ ජට්ටයින් හා පිරිස ආදීන්ට දහම් දෙසා ඔවුන් අර්හත් ඵලයට පත්කළහ. සන්නිවේදන ක්‍රියාවලියේ වැදගත් තැනක් ගන්නේ මූලික අරමුණ ඉටුකර ගැනීමෙහි ලා පණිවුඩය දෙන තැනැත්තා එම පණිවුඩය මනාව අවබෝධ කර ගැනීම යි. බුදුන්වහන්සේගේ හා ශ්‍රාවකයින් වහන්සේලාගේ ධර්මප්‍රචාරක සේවාවේ වැදගත් ම කරුණ ඒ හැමදෙනා වහන්සේ එම කාර්යයට පිවිසීමට පෙරාතුව අර්හත් ඵලයට පැමිණ පුර්ණ සුදුසුකම් ලබා සිටීම යි. එකී සුදුසුකම් මගින් ඉහත කී අවශ්‍යතාව ඉටුකරගෙන ඇත. එසේ ම පණිවුඩය ලබන තැනැත්තාට එය වටහාගැනීමට තරම් ශක්තියක් ඇත්ද යන්න ද සලකා බැලිය යුතු ය.

මෙහිදී ඔහුගේ තේරුම්ගැනීමේ ධාරිතාව හා ඔහුට එය පැහැදිලි කළ හැකි ශිල්පීය ක්‍රම ද සැලකිල්ලට ගත යුතුය.

එක ම පණිවුඩය එක් එක් අය වෙතස් අයුරින් තේරුම්ගැනීම ස්වාභාවික ය. බුදුන්වහන්සේගේ සන්නිවේදනක්‍රියාවලිය සාධක හතරක් මත පදනම් විය. ඒවා අත්තඡ්ඤාස (තම සිතැඟි අනුව), පරඡ්ඤාස (අන්‍යයන්ගේ ආරාධනාවෙන්), පුච්ඡාවසික (ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු වශයෙන්) හා අත්ථුපත්තික (අවස්ථානුකූලව) යි. තමන්වහන්සේ දේශනා කරන ධර්මය මානසික වශයෙන් හා ආධ්‍යාත්මික වශයෙන් අසන්නාට ගැලපේදැයි වටහාගැනීමට අවශ්‍ය දැනීම බුදුන්වහන්සේ තුළ පැවතුණි. ඒ අනුව උන්වහන්සේ රාග වර්ත, දෝස වර්ත, මෝහ වර්ත, සද්ධා වර්ත, බුද්ධි වර්ත හා විතර්ක වර්ත ඇති පුද්ගලයින් වශයෙන් සත්වයින් වෙන් වෙන් වශයෙන් හඳුනාගත්හ.

බුදුන්වහන්සේගේ ධර්මදේශනා ක්‍රම දෙවිධියකි. ස්ත්‍රී පුරුෂ ආදී පුද්ගලයින්, දෙවියන් ආදී වශයෙන් පවත්නා නවීන කල්පිත සම්මත වූ දෑ සම්මුති දේශනාවටත්, අතීතය දුක්ඛ නාමරූපාදී ගැඹුරු දහම් අබිදහම් පද යොදා වදාළ පරමාර්ථ දේශනාවටත් අයත් වේ. ස්වකීය සන්නිවේදන ශිල්පක්‍රමය තුළින් පුද්ගලයෙකුගේ ජීවිතය පුර්ණ අවබෝධය සඳහා සකස් කිරීමට අපේක්ෂා කළ බුදුරජාණන් වහන්සේ සුනාථ (අසව්), ධාරෙථ (වටහා ගනිව්) වරාථ (ඒ අනුව හැසිරෙව්) යන උපදෙස් දුන්හ. උන්වහන්සේ කිසිදු ගුරුමුණ්ඩියකින් තොරව අනුගාමිකයින්ට අවශ්‍ය සියලු උපදෙස් නොමිලයේ ම ලබාදුන්හ. ඕනෑම කෙනෙකුට ඕනෑම අවස්ථාවකදී තමන්වහන්සේ හමුවී අවශ්‍ය යමක් දැනගැනීමට අවකාශ ලබාදුන් බුදුන්වහන්සේ පිරිනිවන් මංවකයේදී අනඳ තෙරුන් වළක්වද්දී පවා සුහදයන් තමන්වහන්සේ වෙත කැඳවා ඔහුගේ සැක දුරුකොට දහම් දෙසා සඟ සසුනට ද ඇතුළත් කරගත්හ.

බුදුන් වහන්සේ වෙත ඉදිරිපත් වන ප්‍රශ්න විසඳීමේ ක්‍රම හතරක් පැවතුණි.

1. ඒකංස ව්‍යකරණීය - එක එල්ලේම විසඳන ප්‍රශ්න
2. විහජ්ජ ව්‍යකරණීය - බෙදා වෙන්කොට විසඳන ප්‍රශ්න

- 3. පටිපුච්ඡා ව්‍යාකරණය - ප්‍රශ්න ඇසීම මගින් විසඳන ප්‍රශ්න
- 4. ධර්මය - පිළිතුරු නොදුන් ප්‍රශ්න

දුකින් මිදීමට උපකාරී නොවන - ලොව පිහිටීම ආදී දේ පිළිබඳව මාලුංකාපුත්‍ර තෙරුන් විමසූ විට පිළිතුරු නොදීම ධර්මය ප්‍රශ්න යටතේ උදාහරණ වශයෙන් පෙන්විය හැක.

ඒ ඒ පුද්ගලයාගේ මනෝභාවයන් හා මානසික තත්වය පිළිබඳව දැනගැනීමට උපකාරී වන පරචිත්තච්ඡානනාදාණය හා ආසයානුසය ඤාණය බුදුන්වහන්සේ තුළ පැවතීම දහම් දෙසීමේදී බෙහෙවින් ඵලදායී විය. උරුවල කාශ්‍යපයින් හා ඔහුගේ අනුගාමිකයන් දමනය කිරීමට නොයෙකුත් ප්‍රාතිහාර්ය පාමින් උන්වහන්සේ තුන් මසක් ම ගතකළේ ඔවුන් තුළ පැවති අහංකාර සිතුවිලි මගහැරවීම පිණිස ය.

සියල්ලන්ට ම විවෘත වූ බුදුදහම එහිපස්සික (එව බලව) වේ. තම දහම එකවරම පිළිගැනීමට කිසිවකු උත්සාහ කළොත්, තවදුරටත් හිතාමතා තීරණයක් ගන්නා ලෙස ඔහුට උපදෙස් දීම බුදුන්වහන්සේගේ සිරිතයි. සන්නිවේදන ක්‍රියාවලියේදී මාධ්‍යය හා භාෂාව ද වැදගත් ස්ථානයක් හිමිකර ගනියි. බුදුන්වහන්සේ භාවිතා කළ වචන ද එකල සමාජයේ බෙහෙවින් ප්‍රචලිත ව පැවති ඒවා විය. එහෙත් එකී කම්ම, පුනබ්භව, දුක්ඛ, කුසල, අකුසල හා බ්‍රාහ්මණ ආදී පදයන්ට උන්වහන්සේ නව අර්ථකථනයක් දුන්හ. උදාහරණයක් වශයෙන් දක්වතොත් එකල වෙනත් ආගම්වල සියලුම ක්‍රියා කර්ම නමින් හඳුන්වන ලද අතර, බුදුන් වහන්සේ කර්ම යන පදයෙන් හැඳින්වූයේ සචේතනික ක්‍රියා පමණකි. කර්ම සෝදාහරීම මගින් කෙනෙකුට පිරිසිදු විය හැකි බවටත්, පුද්ගලයාගේ උත්පත්තිය බ්‍රහ්මයාගේ නිර්මාණයක් ලෙස හා බ්‍රාහ්මණයා සමාජයේ උසස් ම පුද්ගලයා ලෙසත් එකල සමාජයේ පිළිගෙන තිබුණි. වාසෙට්ඨ සුත්‍රය මගින් හා ධම්මපදයේ බ්‍රාහ්මණ වග්ගයේ එන පරිදි බුදුන්වහන්සේ මෙම මත බිඳ දැමූහ. පව් බැහැර කළ පුද්ගලයා පමණක් බ්‍රාහ්මණයෙකු වන බව (බාහිත පාපොති බ්‍රාහ්මණෝ) පුද්ගලයෙකු උපත අනුව බමුණෙකු හෝ වසලයෙකු ලෙස හැඳින්විය නොහැකි බැව් හා පුද්ගලයාගේ හැසිරීමෙන් ඔහු බමුණෙකු හෝ වසලයෙකු වන බවත් වලාලහ. පූර්වෝක්ත වචන

මෙන්ම අත්ත(ආත්ම) යන පදය ද එකල සමාජයේ ප්‍රචලිත ව පැවතුණ ද අනත්ත (අනාත්ම) යන්න අලුත් පදයක් විය.

යොදාගත් ශිල්පීය ක්‍රම - බුදුන්වහන්සේ ඒ ඒ පුද්ගලයා පිළිබඳව මනාව වටහාගත් හෙයින් ඒ ඒ පුද්ගලයා හික්මවීම පිණිස නොයෙකුත් ශිල්පීය ක්‍රම උපයෝගී කරගත්හ. ප්‍රධාන පෙළේ යක්‍ෂ නායකයෙකු වන ආලවකයාගේ නිවසට වැඩ එහි අසුනක් අරා බුදුන්වහන්සේ වැඩ සිටිනු දැකීමෙන් කෝපයට පත් අලාවක යක්‍ෂයා, මරණීය තර්ජන එල්ල කිරීමෙන් පවා උන්වහන්සේ ව බියපත් කිරීමට නොහැකි වූ තැන, සිය නිවසින් පිට ව යන ලෙස අණ කළේ ය. බුදුන්වහන්සේ යහපත ඇවැත්නි යි කියමින් ඉතාම කීකරු ව පිටතට වැඩියහ. උන්වහන්සේ කීකරු බව දුටු ආලවක යක්‍ෂයා ගෙයින් පිටතට හා ගෙය තුළට යැවීම මගින් බුදුන්වහන්සේ වෙහෙසට පත්කර මරණයට පත්කළ හැකියයි කල්පනා කළේය. එහෙත් තුන්වන වතාව දක්වා පමණක් ගේ ගුළට හා ඉන් පිටතට වැඩි බුදුන්වහන්සේ සිටිවන වතාවේදී තමා පිට නොවන බවත් ආලවකයාට හැකි දෙයක් කරන ලෙසත් වදාළහ. සිය උපරිම බලය ද යොදා සියල්ල අසාර්ථක වූ විට යක්‍ෂයා මෙල්ල වී තමන් අසන ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු නුදුනහොත් අල්ලා පරසක්වල ගසන බව කීය. බුදුන් වහන්සේ එයින් ද සංත්‍රාසයට පත්නොවී ඔහුගේ ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු දුන් අතර, යක්‍ෂයා සෝවාන් ඵලයට පත් ව බුදුන්වහන්සේ ව සරණ ගියේ ය.

සිය සැමියාගේ හා දරු දෙදෙනාගේ මරණයෙන් ඉමහත් සංවේගයට පත් පටාචාරා තමාගේ දෙමව්පියන් විසූ නුවරට පැමිණි පසු සිය දෙමව්පියන්ගේ හා සොහොයුරාගේ මරණය අසා කම්පනයට පත්වූවා. සිහිවිකල්ලෙන් බුදුන්වහන්සේ හමුවට ගියා ය. ඇයට අනුකම්පාසහගත ව කාරුණික ව ආමන්ත්‍රණය කළ බුදුන්වහන්සේ, ඇගේ මානසික තත්වය වටහාගෙන සුදුසු පරිදි දහම් දෙසා ඇය සෝවාන් ඵලයට ද පත්කළහ. පසුව හික්‍ෂුණි ශාසනයට ඇතුළත් වූ පටාචාරා අර්භත් ඵලයට ද පත් ව විනයධර හික්‍ෂුණින් අතරින් අග්‍රස්ථානයට ද පවත්වූවාය.

කිසාගෝතමී පිළිබඳ කථන්දරය ද මේ හා සමාන නමුදු ඇයට මරණයේ ස්වාභාවිකත්වය පිළිබඳව වටහා දුන්නේ අමුතුම සන්නිවේදන

ගෛලියකිනි. ඇය මියගිය සිය දරුවාට බෙහෙත් කරන ලෙස ඉල්ලා සිටි විට, කිසිවෙකු මිය නොගිය නිවසකින් අබ ස්වල්පයක් ගෙන එන ලෙස බුදුහු ඇයට උපදෙස් දුන්හ. බුදුන්වහන්සේ විසින් දරුවා සුව කර දෙනු ඇතැයි ප්‍රීතියට පත් ඇය, අබ සෙවීමට ගියා ය. බුදුන් වහන්සේ විසින් ඇයට සන්නිවේදනය කළ අපේක්ෂිත පණිවුඩය වටහා ගත්තා ය. මේ වූ කලී නවීන අධ්‍යාපන ක්‍ෂේත්‍රයේ ක්‍රියාත්මක වන ප්‍රයෝගික ක්‍රමයක් වශයෙන් හැඳින්විය හැකි ය. අවසානයේ උපන් සියලු සැකයින් ම මරණයට පත්වන බැව් අවබෝධ කළ කිසාගෝමිය දරුවාගේ මළසිරුර ඉවත දමා බුදුන් හමුවට ආපසු පැමිණ දහම් අසා ශාසනයට ඇතුළත් ව අර්භත් ඵලයට ද පත් වුවා ය.

බිම්බිසාර රජුගේ අගබිසව වූ බේමා, රූපයෙන් අගතැන්පත් වුවා ය. බුදුන්වහන්සේ රූපයෙහි දොස් දක්වන බැව් ඇසූ ඇය උන්වහන්සේ හමුවට නොගියා ය. එහෙත් අවසානයේදී උපායෙන් බුදුන්වහන්සේ වෙත යවන ලද ඇයට, බුදුන්වහන්සේ සිය දහම සන්නිවේදනය කළේ රූපය ප්‍රමාණ කරගත් අය රූපයට ම පැහැදෙන බැව් සැලකිල්ලට ගනිමිනි. ඒ අනුව තමන්වහන්සේට පවත් සලමින් සිටින අභිරූපී කාන්තාවක් බේමාට දකින්නට සැලැස්වූ බුදුන්වහන්සේ, එම සුරූපී කාන්තාව ක්‍රමයෙන් වයසට යන අයුරුත්, අවසානයේ ඉතා වයස්ගත කාන්තාවක් බවට පත් ව මැරී වැටී ඇට සැකිල්ලක් වන අයුරුත් ඇයට දකින්නට සැලැස්වූහ. තමන් ඉතා ඉහළින් සලකන රූපය මෙවන් තත්වයකට පත්වන බැව් ඇය වටහාගන්නා විට ඇගේ මානසික තත්වය වටහාගත් බුදුන්වහන්සේ බේමාට දහම් දෙසා හික්කුණි ශාසනයටත් අර්භත් ඵලයටත් ළඟාවීමට උපකාරී වූහ.

රූ රැජිණක් වූ ජනපද කළ්‍යාණිය ද තමාගේ රූපය නිසා අභිමානයෙන් යුක්ත වුවා රුවෙහි දොස් දක්වන බුදුන්වහන්සේ වෙත නොයමිසි තීරණය කළා ය. එහෙත් කුතුහලය නිසා බුදුන්වහන්සේ වෙත ගිය ඇය ව පැහැදවීමට ද බුදුන්වහන්සේ බේමාවට යෙදූ ශිල්පක්‍රමය ම යෙදූහ. ඇය ද මගඵල ලබමින් ශාසනයට ඇතුළත් වුවා ය. මෙම අවස්ථා දෙකේදී ම සන්නිවේදනය ලබන්නාගේ මානසික තත්වය තේරුම්ගෙන දෘශ්‍ය උපකරණ මගින් ඔවුන් අභිප්‍රේරණය කිරීමට අදහස් කළේ දහම් ඇසීමට සුදුසු තත්වයට ඔවුන් පත්කිරීම සඳහා ය.

බුදුන්වහන්සේ විසින් ප්‍රායෝගික ක්‍රමයෙන් සිය දහම සන්නිවේදනය කළ අවස්ථාවක් ලෙස නන්ද කුමරුන්ට සහායවීම පෙන්වා දිය හැක. නන්ද කුමරුගේ අභිෂේකය, විවාහ මංගල්‍යය ආදී කරුණු යෙදී තිබුණු දිනයෙහි බුදුන්වහන්සේ මාලිගාවට වැඩ, ආපසු වඩින ගමනේදී කුමරු අතට සිය පාත්‍රය දී විහාරයට කැඳවාගෙන අවුත් ඔහු ව පැවිදි කළහ. එහෙත් පැවිදි වීමට කිසිදු අපේක්‍ෂාවක් ඔහු තුළ නොවූ හෙයින් පැවිද්දෙකු වශයෙන් කළයුතු ශාසනික කටයුතු වෙනුවට ඔහු කළේ සිය විවාහ ගිවිසි කුමරිය පිළිබඳ ව මෙතෙහි කරමින් කාලය ගත කිරීම යි. මේ ගැන අසන්නට ලැබුණු පසු බුදුන්වහන්සේ ඔහුගෙන් කරුණු විමසා කුමරියට වඩා රූමත් ළඳුන් තමාට පෙන්විය හැකි බැව් වදාරා, නන්ද තෙරුන් ව දෙවිලොවට රැගෙන වැඩියහ. ඒ යන ගමනේදී දා ගිය හේතක දැව් අඟුරු බවට පත් ව සිටි වැදිරියක තෙරුන්ට පෙන්වූහ. දෙවිලොවදී දෙවඟනන් දුටු නන්ද තෙරණුවන් කොපමණ සතුටට පත්වීද යත්, එම සුරඟනන් හමුවේ තමන් විවාහ ගිවිසගෙන සිටි කුමරිය මගේ දක්නට ලැබුණු වැදිරිය තරම්වත් නොවන බැව් ප්‍රකාශ කළේ ය. ශාසනික ප්‍රතිපත්ති පුරනවා නම් දෙවඟනන් ලබාදිය හැකි බවට බුදුන්වහන්සේ ඔහුට පොරොන්දු වූහ. ඊට එකඟ වූ නන්ද තෙරණුවෝ බණ භාවනා කොට අර්භත් ඵලයට පත්වූහ.

සන්නිවේදන ක්‍රියාවලියකදී පුද්ගලයාගේ මානසික හැඩගැස්ම ගැන පමණක් නොසැලකූ බුදුන්වහන්සේ තම අදහස් ඔවුන් වෙත සන්නිවේදනය කළ ක්‍රමය පිළිබඳව ද සැලකිලිමත් වූහ. පූර්වෝක්ත කථාපුවතීන් පෙනී යන්නේ නන්ද තෙරුන්ට තේරුම්ගත හැකි උසස් ම මාධ්‍යයෙන් බුදුන්වහන්සේ තම අදහස් දැක්වූ බව යි. තුන් මාසයක දීර්ඝ කාලයක් තුළදී එකම ගාථාවක් හෝ කථාපාඨමින් කීමට අපොහොසත් වූ වුල්ලපන්ථක තෙරුන්ට ඉතාමත් ම පහසු ප්‍රායෝගික ක්‍රමයක් මගින් වරුවක් තුළදී මුළු ත්‍රිපිටකය ම කථා පාඨම් කරවීමට සමත් වූ බුදුන්වහන්සේ, සත්හැවිරිදි රාහුල සාමණේරයන්ට සිය දහම සන්නිවේදනය කළේ කුඩා දරුවන්ට ඉතාමත් ම පොදු උපකරණ වූ වැලි සහ ජලය උපයෝගී කරගනිමිනි.

නූතන අධ්‍යාපන විද්‍යාඥයින් වන පැව්ලෝ, තෝන්ඩයික් වැනි අය පවා අනුදත් පියවර ඉගෙනුම් ක්‍රමය අනුගමනය කළ බුදුන්වහන්සේ සරල

මට්ටමේ සිට සංකීර්ණ තත්වයටත් දන්නා දෙයින් නොදන්නා දෙයටත් පියවරෙන් පියවර අනුගමනය කරමින් දහම සන්නිවේදනය කළහ. උන්වහන්සේ අනුදැන වදාළ ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය ද අනුපූර්ව ශික්ෂා, අනුපූර්ව ක්‍රියා, අනුපූර්ව ප්‍රතිපදා (අනුපබ්බ සික්ඛා, අනුපබ්බ කිරියා, අනුපබ්බ පටිපදා) මත පදනම් විය. සීලයෙන් සමාධියටත්, සමාධියෙන් ප්‍රඥාවටත්, ප්‍රඥාවෙන් විමුක්තියටත් ගමන් කිරීම එහි අනුපිළිවෙළ යි.

කලින් නොඅසන ලද (පුබ්බෙසු අනනුස්සුතෙසු) දහමක් දේශනා කළ බුදුන්වහන්සේ,

පිරිනිවන් පා වදාළ පසුවද, එම දහම සන්නිවේදනය කිරීමෙහි ලා ධර්මාශෝක නරපතියන් විසින් ඉමහත් පරිශ්‍රමයක් දරණ ලදී. ඒ මගින් අප දිවයිනට ද බුදුදහම ලැබුණි. ලොව පුරා බෞද්ධයින් ද බිහි විය.

බෞද්ධ විශ්වකෝෂයේ විශ්‍රාම ලත් සහකාර කර්තෘ,
330/12, මාකුඹුර,
පන්නිපිටිය

නමාමි බුද්ධං ගුණසාගරං තං

කිවිපති කලාභූෂණ සාමවිනිසුරු ඩැනියෙල් බොතේජු

සිත-කය- වචනය උතුම් කරුණු තුන ලොවතුරු බුදු හිමි දෙසුම ගත මුව වට කළ දම් පවුරක් සේ ජීවන මග හසුරුවන එත රට යන තුරු දිවි මෙන් රැක්කොත් තුටු මල් පිපි දිවි නමැති කත රේ සසරට දිය කඳ හමුවෙයි පිං මලු පිරි පිරි සතර	ලෙසින් තොසින් ගසින් දෙසින්
සංසාරේ කළ පෙර පින් බලයෙන් මිනිස් බවක් ලැබ සිටින පන් සිල් ගරු කොට පස්පව් නසමින් තොටුපල දැක දැක සසර පින් රැස් කර කර ගමනට බඩු පොදි පුරවා ගෙන දිවි නැමැති ගෙවී වොත් නිවැරදි දිවියක් මනු ලොව මතු බවයට සැප සතුට	ලොවේ බවේ නැවේ මැවේ
ගල්ලෙන් තුලටම යන්නේ කුමකට ද? දවස ගෙවී යන අතර මල් දෝතක් ගෙන සම්මා සම්බුදු හිමි නමැති වීට සතුට කල් යල් නොබලා සිත -කය වචනෙන් ලය බුදු කුටියක් බවට දැල් වෙන පහනක් විලසට මුළු ජීවිතයම එතකොට එලිය	තුරේ පිරේ හැරේ කෙරේ
සන් සුන් ගමනින් සිල්පද රැක රැක සවිසත වෙන මෙන් ගුණ පින් බර හදකින් ජාතිය - කුල මල - ආගම් වැනි උරගුන් වැන් දොත් සිරිපද සිරස නමාගෙන කිය කිය සම්බුදු ගුණ රන් කහවනු පොදි වැනසී බුදුගුණ පමණක් දවසක ජය	පෙන්නා පන්නා දන්නා ගන්නා
කෙළෙස් නසන තුරු තණ්හා ආසා දුරු කොට ලය පිරිසිදු පළස් මතෙහි සැප සම්පත් හමුවෙහි රජවුවත් කිම! දුක සලස් ව ගත හොත් පිළිවෙත් පුරමින් ඉපදුම - මරණය නැති දවස් ගානෙ අපි පිළිස්සුවොත් පව් අරි අටගේ මග	වේනම් දේනම් වේනම් සුදානම්

තුන් තිස් පැයටම තුන් දොර මෙන් බල මුර කාවල් රැකවරණ
 පින් රැස් කළ හොත් තණ්හා ආසා ඉරිසියාව නිති අතැර
 දන් කද ඔසවා දෙවුර දරාගෙන බුදු දම් මහ සඟ පිහිට
 යන්නට හැකිනම් සිහිවේ මියයන විට තැබුවොත් රන් පොතක

නියා
 පියා
 සොයා
 ලියා

තවත් කෙනෙකු හට මඟ අහුරන්නෝ පව්මලු දින දින කදෙන්
 විපත් ති දායක පව් වැඩ පසුපස සතර අපායම ළඟින්
 පවත් පිනත් දෙක හඳුනා ගතහොත් සම්බුදු දහමින් ඉවත්
 ලයන් උදම් වී ළඟ මතු බවයම හද මැදුරෙහි රන් තොරන්

බැඳී
 ඉඳී
 ඇඳී
 බඳී

දෙදහස් හයසිය බුද්ධ ජයන්තියේ පින් කළ මෙන් බල සයුරේ
 අදහස් මුතු ඇට ගුණ දහමින් පිරි හැම හදවත් තුල එකට
 මහඋස් අරි අටඟය පසු පස්සේ සන්සුන් පිළිවෙත් දහමේ
 හැම හිස් බුදු පාමුලට නැමේවා! පතමින් පින්බර බවය

ගිලී
 ඇලී
 වෙලී
 ගිලී

“දයානි”,
 116/3, කොහිලවත්ත,
 අංගොඩ
 දුරකථන අංක - 2578910/071-6356582

කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ ප්‍රවෘත්ති

ශ්‍රීමත් බාරොන් ජයතිලක අනුස්මරණ දේශනය - 2011

කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ පලමුවෙනි සභාපති, රාජමන්ත්‍රණ සභාවේ සභානායක සහ ස්වදේශ කටයුතු ඇමතිවරයා හැටියට කටයුතු කළ ශ්‍රීමත් බාරොන් ජයතිලක මැතිතුමා වෙනුවෙන් වූ 43 වන වාර්ෂික අනුස්මරණ දේශනය මෙම වර්ෂයේ පෙබරවාරි මස 11 වෙනි දින කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ ප්‍රධාන ශාලාවේදී පවත්වන ලදී. මෙම දේශනය පැවැත්වූයේ හිටපු මහාභාරකාර සහ මියන්මාර්හි ශ්‍රී ලංකා තානාපති ලෙස කටයුතු කල යූ. මාපා මහතා ය. ඒදින දේශනයේ මාතෘකාව වූයේ “සම්බුද්ධත්ව ජයන්ති වර්ෂයේ අධ්‍යාපනය බෞද්ධ දර්ශනය අනුව සමාලෝචනය යන්නයි”..

එකල වැඩ බලන සභාපති ලෙස කටයුතු කළ සුරේන් අභයගුණසේකර මහතා ශ්‍රීමත් බාරොන් ජයතිලක මැතිතුමාගේ පිළිරුවට මල්මලාවක් පලඳවා පිළිගැනීමේ කථාව පැවැත්වීය. එදින දේශකයාව හඳුන්වා දුන්නේ එවකට පාලක මණ්ඩලයේ සහික රාජා කුරුප්පු මහතා ය.

මාපා මහතාගේ දේශනයේදී ශ්‍රීමත් බාරොන් ජයතිලක මැතිතුමා විසින් රටේ බුද්ධ ධර්මය නඟා සිටුවීම සහ රටේ අධ්‍යාපන තත්වය ඉහල නැංවීම පිළිබඳ කළ අගනා සේවය පැහැදිලි කළේය.

තවද බෞද්ධාලෝක මාවතේ පිහිටා ඇති මහාභාරකාර දෙපාර්තමේන්තු ගොඩනැගිල්ල ශ්‍රීමත් බාරොන් ජයතිලක මැතිතුමා විසින් ප්‍රදානය කර ඇති බවද ඊට අමතරව එම දෙපාර්තමේන්තුවට දොඩම්ගස්ලන්ද ප්‍රදේශයේ අක්කර 74 ක පොල්වත්තක් ද ප්‍රදානය කර ඇති බව ප්‍රකාශ කළේය.

තවද ඔහු ඉතා අගය කල හැකි ජන නායකයෙකු බවට සඳහන් කළ හැකි බවත් මාපා මහතා වැඩිදුරටත් ප්‍රකාශ කළේය.

ස්තූති කථාව ඉදිරිපත් කලේ සංගමයේ ගරු ප්‍රධාන ලේකම් සුමේධ අමරසිංහ මහතා ය.

ලයිට් ඔෆ් ඒෂියා තරගයේ තෑගි ප්‍රදානය කිරීමේ උත්සවය - 2011

වාර්ෂික ලයිට් ඔෆ් ඒෂියා තරගයේ අවසාන තරගය සහ තෑගි ප්‍රදානය කිරීමේ උත්සවය සංගමයේ බොරැල්ලේ ප්‍රධාන ශාලාවේදී ජූලි 02 වෙනි සෙනසුරාදා පවත්වන ලදී.

එක් එක් අංශයේ මුල්තැන් ලබාගත් තරගකරුවන් එකලොස් දෙනෙක් අවසාන තරගය සඳහා එම කාචයේ පද පේලි සහ වගන්ති ගායනය කර එහි අදහස ඔවුන්ගේ වචන වලින් පැහැදිලි කරන ලදී. එම තරගයේ ප්‍රථම ස්ථානය පානදුර ලයිසියම් ජාත්‍යන්තර පාසලේ නෙරංග ජයවීර සහ කොළඹ නාලනී ද අල්විස් විද්‍යාලයේ පෙමල්කාරන්මිනි ප්‍රේමරත්න යන දෙදෙනා විසින් ජය ලබාගත් අතර මේ සඳහා නෑසිගිය ඩී.එන්.ඩබ්. ද සිල්වා අනුස්මරණ ශූරතාවය ඔවුන්ට පිරිනමන ලදී.

මෙම කටයුත්තේ ප්‍රධාන අමුත්තා හැටියට කටයුතු කලේ ශ්‍රී ලංකාවේ බ්‍රිටිෂ් කවුන්සලයේ අධ්‍යක්ෂ ජනරාල් රෙරෙයිලි මහතා ය. පිළිගැනීමේ කථාව පැවැත්වූ සංගමයේ සභාපති සුරේන් අභයගුණසේකර මහතා රෙරෙයිලි මහතා පැමිණි සිටි පිරිසට හඳුන්වා දුන්හ.

තම දේශනයේදී රෙරෙයිලි මහතා මෙම තරගය 1925 සිට වසර 86 ක් තිස්සේ පවත්වාගෙන එනු ලබන අතර, තරුණ පරපුර ඉංග්‍රීසි භාෂාව කථා කිරීමට හා බෞද්ධ ගතිගුණ අනුව ජීවිතය හැඩගස්වා පවත්වා ගෙන යෑමට සැලැස්වීම සම්බන්ධයෙන් සංගමයට ප්‍රශංසා කලේය.

විනිශ්චය මණ්ඩලයේ නිර්මලි ගුණතිලක මහත්මියගේ කථාවෙන් පසු ජයගත් අයට තෑගි සහ සහතික හිටපු සභාපති ප්‍රසන්න ගුණතිලක මහතා, වත්මන් සභාපති සුරේන් අභයගුණසේකර මහතා සහ ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍ය අංශයේ ලේකම් රුවන් ප්‍රනාන්දු මහතා විසින් ප්‍රදානය කළ අතර ජාතික ගීය ගායනා කිරීමෙන් පසු ඒදින කටයුතු අවසාන විය.

ධම්ම- අභිධම්ම ඉංග්‍රීසි විභාගය - 2011

ධම්ම - අභිධම්ම ඉංග්‍රීසි විභාගය ජූලි මස 26 වන ඉරු දින ලංකාවේ විවිධ ප්‍රදේශ වල මධ්‍යස්ථාන 48 ක පවත්වන ලදී. මෙම විභාගයට ශිෂ්‍යයින් 4327 ක් පෙනී සිටියේය.

මෙම විභාගය ලන්ඩන්, සිංගප්පූරුව, ඕස්ට්‍රේලියාව, මැලේසියාව යන රටවල ද පැවැත්විය. විදේශ රටවල විභාගයට ශිෂ්‍යයින් 322 දෙනෙකු සහභාගි විය. අප සංගමය 1948 වර්ෂයේ සිට මෙම වාර්ෂික විභාගය පවත්වයි.

“ද බුඩ්ස්ට්”

මෙම සඟරාවේ පිටපත් සාමාජිකන්ට නොමිලේ ලබාගත හැක. තවද ත්‍රෛමාසික කලාපයක් රු. 50/- බැගින්ද විශේෂ වෙසක් කලාපය රු. 125/- බැගින් ද සාමාජික නොවන අයට මිලදී ගත හැකිය. මෙරට හා පිටරට ආයතන කීපයකට ද සඟරාව යවනු ලැබේ.

මෙම සඟරාවේ පළවන ලිපිවල අඩංගු අදහස් සියල්ල ලේඛකයින්ගේම අදහස් බව කරුණාවෙන් සලකන්න.

පළකිරීම සඳහා සලකා බැලීමට එවනු ලබන විශේෂ ලිපි හා ලියුම් ද සඟරාව පිළිබඳ සියලුම ලියකියවිලි ද කරුණාකර මෙම ලිපිනයට එවන්න.

රාජා කුරුප්පු
සංස්කාරක - “ද බුඩ්ස්ට්”
කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමය
70, ඩී. එස්. සේනානායක මාවත, කොළඹ 08.
දුරකථන - 2586084

